

Florentin Smarandache

CU MĂINILE

ÎN BUZUNARE

CUSUTE

proză scurtă
short stories

FLORENTIN SMARANDACHE
CU MÂINILE ÎN BUZUNARE CUSUTE
PROZĂ SCURTĂ / SHORT STORIES

Ediția a doua, revăzută și adăugită

Editor: prof. Liviu Molan

Editura ZECE are ca scop declarat recuperarea și repunerea în circulație a unor scriitori și a unor piese literare apărute în primele două decade postcomuniste, cu intenția de a facilita, prin mijlocirea mediului virtual, accesul mai larg la texte prea adesea risipite în cercuri restrânse și de a provoca o rediscutare a așezării valorilor din ultima perioadă, așezare marcată prea contondent de contingente ideologice și politice. Selecția autorilor și textelor nu este aleatorie, ci exprimă opțiunile estetice ale editorului.

Tehnoredactare:

Editura Zece
10, Aleea Negoiu
Cluj-Napoca, România

liviu.molan@laposte.net

ISBN 978-1-59973-496-5

FLORENTIN SMARANDACHE

**CU MÂINILE
ÎN BUZUNARE CUSUTE**

*PROZĂ SCURTĂ
SHORT STORIES*

Ediția a doua, revăzută și adăugită
Cu desene de *YeEun*

Editor: prof. Liviu Molan

Editura Zece
Cluj-Napoca, 2016

Volumul de față reia câteva proze scurte ale scriitorului româno-american Florentin Smarandache, publicate inițial în volumul DESTIN (Craiova: Aius, 2000), un volum de texte-amalgam (nuvele, proză scurtă, proză memorialistică, povești, eseuri, versuri experimentale, interviuri, culegeri de folclor, teatru scurt).

Florentin Smarandache (n. pe 10 decembrie 1954, la Bălcești, jud. Vâlcea) este un spirit inovator în mai multe domenii științifice, dar și literar-artistic, exprimându-se prolific, în special în matematică, fizică, inteligență artificială, filozofie, logică sau literatură.

A absolvit ca șef de promoție secția Matematică-Informatica a Universității din Craiova, în 1979. Doctoratul în Matematică l-a obținut în 1997, de la la Universitatea de Stat a Moldovei din Chișinău. Postdoctoratul la Universitatea de Științe din Okayama în Japonia, anul 2014. În prezent, este profesor universitar (predând diferite cursuri de matematică) la University of New Mexico, în Gallup, Statele Unite ale Americii.

Ediția I:

Florentin Smarandache: DESTIN.

Craiova: Aius, 2000

1100 Craiova, Bd. N. Titulescu. bl. 46, ap.7

248 p. ; 21 cm.

ISBN 973 - 9490 - 28 - X

© Editura AIUS Craiova.

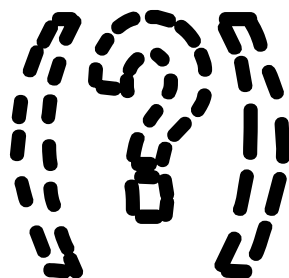
Cuprins

1 – 0 (?).....	7
GIONÍ.....	19
GEAMANTANUL VERNIL.....	35
PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ.....	69
DIPLOMA.....	79
TO WRITE A STORY.....	81
SHAKESPEARE ALEXANDRU & BEETHOVEN NICOLAE	85
LITERATURE FOR NON-LITERATORS.....	93

Referenți:

Ion Popescu-Braniște, scriitor, Tg. Jiu

Andrușa R. Vătuiu, scriitor, Orșova

"Stadionul «Central» din Craiova... Timp excelent... Aproximativ 50.000 de spectatori, veniți și din comunele învecinate...".

*

Grupuri-grupuri de chibiți se-ndreaptă spre tribunele arhipline, cu table la subraț, cărți de joc și câte-o sticlă de vin ascunsă pe sub haine, prin sacoșe. Mulțimea s-a așezat pe scări, s-a urcat pe blocurile din apropiere, pe tabela de marcaj, pe stemă.

Se aud zumzăind casetofoane cu muzică pestriță (neoficială).

Echipele au ieșit la încălzire cu un sfert de oră mai devreme: în aplauzele și uralele suporterilor își fac apariția studenții; publicul își manifestă, cum a făcut-o dintotdeauna, simpatia și pentru echipa poliției, pe care o întâmpină cu fluierături prelungi, huiduieli și alte sunete asemănătoare. (Unul își zice în gând: Cum ar fi posibil să ții cu poliția, când poliția te bate, te persecută, te bagă la închisoare...).

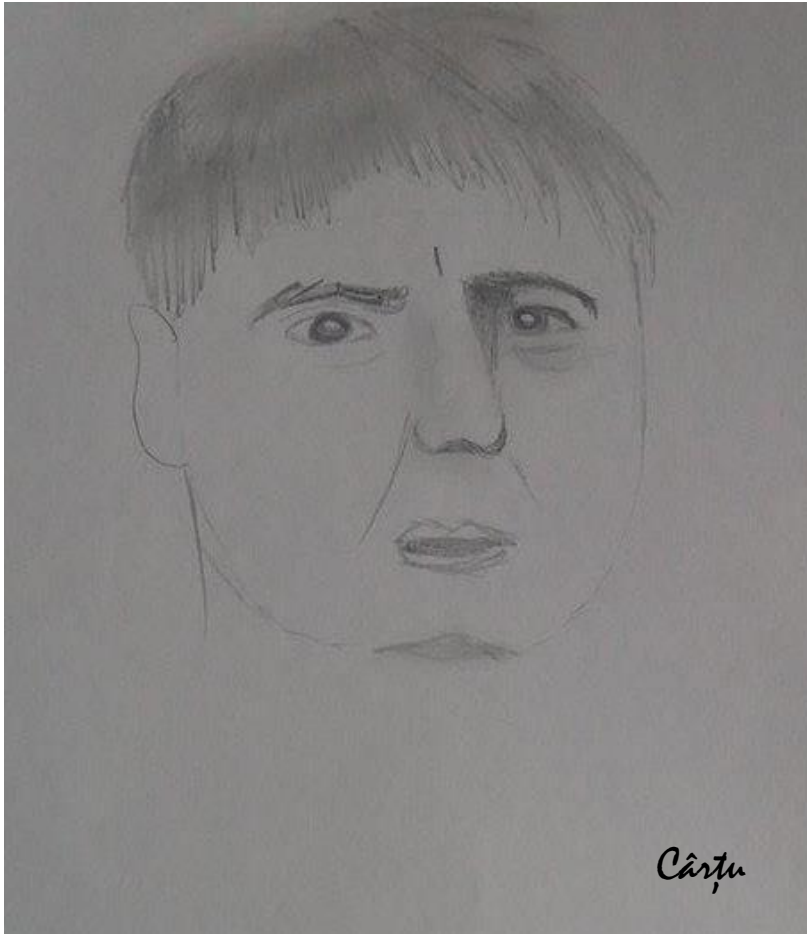
"... La microfon, Sebastian Domozină... Meciul a început de circa două minute... Atac furibund al gazdelor... Cîrțu dribleză, pătrunde în careul advers, încearcă să șuteze... păstrează controlul balonului... pericol la poarta dinamovistă.... Cîrțu în careul de 6 m... șuuuuuuut... și mingea iese în aut!...". Nici măcar corner.

Un reporter, în spatele plasei, fotografiază bocancul drept cu care ratează Cîrțu.

Galeria cântă «imnul național» al Olteniei:

Hai Craiova, hai studenții,

Hai mai dați un gol. (Că tot n-au dat ei nici unul!)

*

Scorul rămâne în continuare alb. Steaguri albastre flutură în tribunele stadionului. Spectatorii și-au confecționat coifuri din ziare necitite și programe ale meciului.

- Ia de floare, ia prăjite!
- Ia alune-american!

La Stemă, locurile se ocupă cu 3-4 ore înaintea începerii partidei. Șeful galeriei, Ostrovschi, dă tonul:

– Hai Știin-ța!

– Hai Știin-ța!

(Către un spectator de lângă el:)

– Băă, strigi ori nu strigi? Dacă nu strigi, pleacă de aici!

Șepci în dungi alb-albastre, cu însemnele Universității pe cozoroc, țipă de-ți sparg timpanele. Tribuna e un vulcan în erupție.

– Hai Dinamo! zbiară unul, timp în care o sticlă i se sparge în cap.

Duel inegal de galerii. Pe gazon, spiritele se încing.

– HUUUUUU!

*

Arbitrul Séver Drăgulici din Tr. Severin este sever. Dinamoviștii faultează, faultează și iar faultează. Icniri de ură se revarsă din pieptul suporterilor:

– Mă-ce-la-rii! Mă-ce-la-rii!

Conducătorul de joc împarte cu amabilitate cartonase galbene și roșii jucătorilor din Bănie.

– Huooo arbitru!

Meciul se transmite și la televizor, dar oltenii nu pot sta acasă. Îi cheamă sângele.

Atac al echipei gazde.

– Hai zecarule!

– Pasează cu călcâiul la optar!... Uite-l, chiorule, lângă tine!

În ziarul local, un jurnalist își dădea cu părerea despre întâlnirea de astăzi: *pronostic 1*, indiferent cu cine ar fi jucat Universitatea, putea să vină, chipurile, și Bayern München! La fotbal se pricep toți nepricepuții: nea Stan Păpușă, nea Castană, scriitorii, gazetarii... Sună tălângile: ta, ta... ta, ta, ta... ta, taa, taa, ta, ta! Tribunele se ridică în picioare. O «frumoasă» ratare a lui Cămătaru de la numai 5 m!

– Oaaaa...!

Arbitrul dictează corner.

– Hai dracu negru!

– Hai arbitru!

Semnale de goarnă. «Drapelul național» al Craiovei se agită în bătaia respirației microbiștilor.

– Hei, hei! Hai Știin-ța!

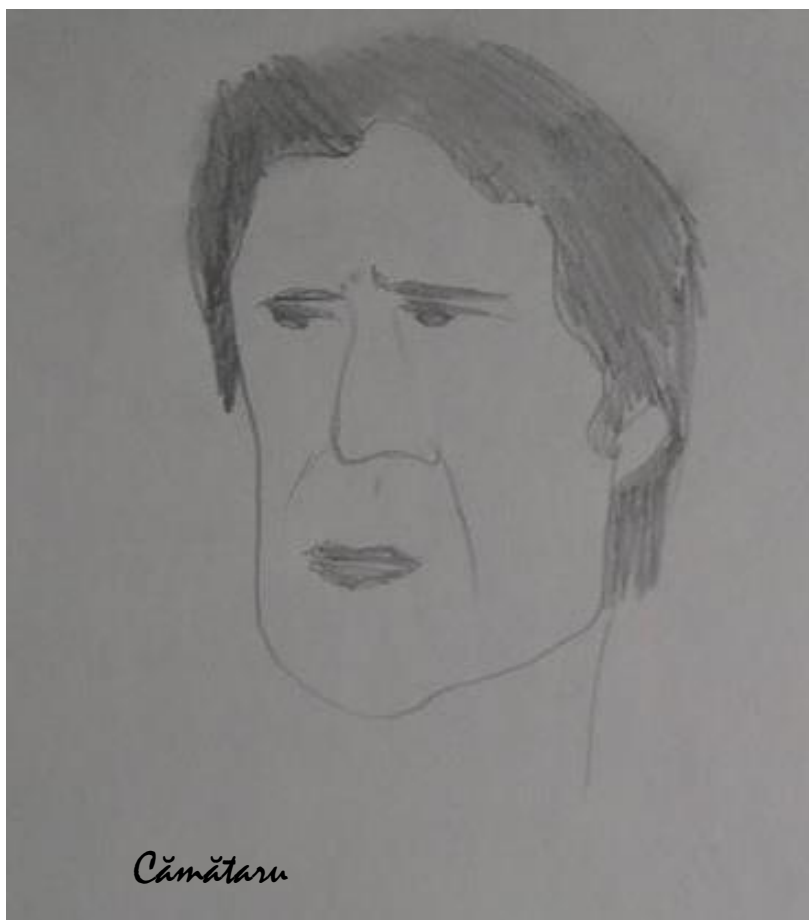
– Hei, hei! Hai, Știin-ța!

Țigănci borțoase ca niște ploșnițe, cu fuste crețe și basmale înflorate, desculțe, cu plase mirosind a semințe coapte.

– Hai băieții, de floare, de dovleac avem! Mari și bune, mari și bune-avem!

Beldeanu reușește să trimită balonul în plasa porții adverse, dar pe dinafară. Antrenorul se zborșește răgușit de pe margine:

– Asta e lovitură, bă, boule!

"... Au mai rămas de disputat 10 minute din prima repriză. Gazdele atacă în vervă, dar oaspeții se apără cu aplomb. Scorul se menține 0-0..."

– Hai, încă un gol până la pauză!

Joc îngrămădit. Liniște în tribună, vociferări pe teren. Soare puternic de toamnă. Bărbații s-au dezbrăcat și fac plajă (cel puțin, dacă fotbal n-au ce vedea). Se ronțăie semințe.

Adolescenți și adolescente haioși, legați la cap fără să-
i doară cu panglici și eșarfe albăstrui peste pletele în vânt, se
leagănă la peluză. Tropăituri din picioare.

Echipa Dinamo nu mai faultează: obstrucționează, iar
deseori cotonogeste. Arbitrul fluieră încheierea primei părți
de joc.

– Ia-l gardist!

*

În pauză, vocea de ciocârlie și ciocănitoare a Mariei
Ciobanu străbate din megafoanele ruginite ale stadionului.
Apoi Babilon cu Boney M.

În tribuna oficială stau la umbră ștabi sprîțați și
parfumați, «La Stemă», poporul muncitor, sufletul echipei.

Se anunță jucătorii; la fiecare nume spectatorii
aplaudă. Rezervele celor două echipe au intrat pe gazon și
se dau în spectacol. (Tineretul a jucat în deschidere).

*

Începe repriza a doua. Se scandează:

Știin-ța Cra-io-va,

Astăzi vrem vic-to-ri-a!

Oltenii îi încalecă pe dinamoviști în careu. Dinu trage
de timp.

– Dinu re-pe-ten-tu! (bis).

Oaspeții trimit mingea la propriul portar.

– La mălai! La mălai!

Lupta dintre studenți și poliție continuă.

Ștefănescu face câteva fente lui D. G. Publicul râde:
Hăăă... Balonul se află la Dudu Georgescu.

– Io-te Dude!...Io-te Du-de!...

– Hai cizmo! (de aur).

Capul lui Țălнар trece pe lângă bară, dar trupul său se lovește de stâlpul porții.

Din nou atac al poliției. Augustin expediază balonul mult peste bara transversală.

– Augustine, la Chitila, bă, la oase!

Se spun bancuri pe seama polițiștilor.

Juniorul Craiovei scapă pe contraatac.

– Du-te! Du-te!

– Hai Copilu!... Hai măăă!...

Oaspeții sunt timorați. Șarpele din tribună îi înghite.

– E gol, e gol, e gol, e gol, e gol!

– Gooo-lul! Gooo-lul!

Dinu îl *coșește* pe la spate, ca (Radu) Cosașu.

– Di-nu a-sa-si-nu! (bis).

Arbitrul de linie lasă jocul să continue acordând avantaj echipei Dinamo (e și el om, îi e teamă de poliție).

– Ia uite dromaderu', ia uite ce arată!

(Mai bine zis: ce n-arată!)

– Du-te dracu dom' arbitru, că ești porc!

Cămătaru se lansează într-o incursiune pe tot terenul. Centrul atacant fuge, fuge, fuge după minge și dânsa iese afară.

– Hai racheta!

Donose alunecă fără balon.

– Bă Costică, cazi din picioare ca calul!

"... Dominare teritorială a fotbaliștilor olteni. Dinamoviștii practică un marcaj strict, om la om. Ocazii cât roata carului ratate una după alta. Mare aglomerație demografică în careul oaspeților. Atacanții încearcă să periclitizeze poarta lui Eftimescu. Pasă la interceptie lui Crișan. Mingea este trimisă în adâncime pe extrema dreaptă. Crișan încearcă o pătrundere prin zidul apărării, talonat de un fundaș lateral dinamovist. Izbutește să pătrundă, dar fără minge; mingea a ieșit în aut de poartă..."

(Crișan, omul care a trecut prin zid).

– Hai Marcule, ieși de la umbră!

– Hai aripele!

Suporterii mai speră în revirimentul formației favorite, susținută frenetic.

"... Degajare oarbă a lui Tevi. Beldeanu interceptează și transmite o pasă cu (d)efect. De câteva minute bune inițiativa aparține gazdelor, care însă nu pot să concretizeze pe tabela de marcaj... Un nou atac pozițional. Negrilă înalță balonul la marginea careului de 16 m, dar tușierul semnalizează ofsaid. Și dinamoviștii scapă cu fața curată."

(Craiovenii nu știu că legile țării nu permit să înscrii gol echipei Dinamo.)

Publicul protestează la orice decizie a arbitrilor, protestează chiar și când arbitrul greșește. Antrenorii și

masorii celor două echipe au scos la încălzire pe marginea terenului câte un jucător-rezervă. Se așteaptă ca balonul să iasă afară din joc pentru a se efectua înlocuirile scontate.

– Schimbă mai bine arbitrul!

Execuție tehnică spectaculoasă a lui Balaci.

– Ilie pe fason!

Irimescu dă cu stângul în dreptul. Luft de o rară frumusețe!

– Bă bolovane bă, dai din umeri, ai?

Eftimescu repune balonul din colțul careului mic (cu concursul arbitrului de linie). (Observatorul federal închide ochii – i-a intrat o geană în ochi). Cronometrul stadionului indică ultimele 15 min. ale partidei. Presiune crescândă a echipei Universitatea.

Poliția intervine împrăștiind manifestația. Se execută lovituri libere într-o zonă ocupată de dinamoviști. Aparate de radio date la maxim transmit meciurile etapei a VIII-a din cadrul primului tur al Diviziei A la fotbal. Ritmic, cadențat, bătând din palme, galeria reîncepe:

Știin-ța! Ta, ta, ta!

Știin-ța! Ta, ta, ta!

Mucuri de țigări pe jos, scuipături, coji de semințe, bilete rupte, cioburi de sticlă, hârtii vraieste...

Ofensivă susținută craioveană, apărare supra-aglomerată bucureșteană.

O le o le o le ooo!

O le o le o le o!

Deposare dură prin alunecare a lui Cheran.

– Huo pensionare!

Cămila de Sătmăreanu aruncă mingea în tribune.

– La măciuci, băăă!

Repunere de la margine în favoarea echipei albaștrilor.

– Hai, mișcă! Mișcă!

"... Ungureanu preia balonul. Acțiune personală a lui Geolgău, scăpat de sub supravegherea apărătorului advers. Țesături de mingi la mijlocul terenului. Centrare înaltă (lumânare) în careul bucureștean. Eftimescu plonjează incredibil pe lângă balon, în aplauzele spectatorilor. Cămătaru înscrie... Gooooooooool!..."

*

Vacarm pe stadion, bucurie de nedescris, petarde aruncate în teren, sirene șuieră, se aprind torțe din suluri de hârtie cărora li se dau foc. Vulcanul a erupt. Și eu mă simt mai juvete ca niciodată, și sufletul meu cuprinde întreg stadionul. Mă-nalță ca pe o mare.

"... Gh. Minoiu, mă auzi? ... Consemnați modificarea de scor la Craiova: din minutul 79..."

Dar nu se mai înțelege om cu persoană. În tribună se comentează că F.R.F.-ul s-ar putea să nu omologheze golul, deoarece a fost marcat prin surprindere, pe când formația dinamovistă era prinsă pe picior greșit. Meciul se reia de la centru în nota de tatonare a terenului de către echipa oaspete.

Universitatea ține cu dinții de rezultat. Intră în funcțiune mașina de pase a oltenilor. Arbitrul Drăgulici își consultă cronometrul (să nu fie cumva bolnav). Și... fluier final:

Fiuuu! Fiuuu! Fiuuu!

Jucătorii se îndreaptă spre cabine.

23 septembrie 1979 (1986)

(Citită în Cenaclul "Apoziția", München, R.F.G., de actorul dramatic Ștefan Pisoschi, la 26 mai 1989. Președintele cenaclului: George Ciorănescu.

Publicată în "Lumea Liberă", New York, Anul Unu, Nr. 48, Sâmbătă 2 septembrie 1989, p. 28-9).

Trecuse demult de miezul nopții... **Cerul** era **înnegurat** și pe bolta sa **î n t i n s ă** nu se zărea **nicio**-stea. La *Hanul doctorului*, încet-încet, se așternea liniștea. Câțiva stropi mici de apă prevesteau o ploaie mărunță... Mijea a **toamnă**.

Dinspre han, zgomote anapoda de pași și o trântitură metalică de ușă.

—Să nu vă mai prind pe-aici!, răzbătu puternic glasul ospătarului, care, după ce strânsese fețele de mese, așezase scaunele întoarse deasupra meselor, măturase și strânsese cioburile de pe jos, ieșise cu mătura în amenințarea celor plecați.

Aceștia nu răspunseră... Erau obișnuiți cu asemenea scene... Siluetele lor se depărtau în **noapte** și dispăreau pe rând în **bezna** care devenea stăpână...

—Mergem cu mașina?, întrebă cel cu barbă, gândindu-se că până în oraș mai au șase kilometri.

—Altfel **nici** nu pot!, zise «Gioni», clătînându-se.

—Bine, dar..., vru să intervină Sonia.

Băieții se priviră și râseră numai pentru ei. Erau demult amici și avuseseră multe aventuri.

În seara asta, Gioni trăsesse zdravăn la măsea și îl apucase o durere cumplită de burtă, capul simțea că-i plesnește. Își jură că n-o să mai pună strop de **alcool** în gură, dar nu era primul lui jurământ. Mintea îi mergea aiurea și gânduri **negre** îi întunecau ochii mari, **verzui**.

De la un timp, «Bătrânu» miroșise ceva și încerca, foarte diplomat, să afle, făcând pe naivul; îl descosea, dar băiatul căuta să mascheze cât mai bine. Când pleca de-acasă, Babalâcul tocmai îi cotrobăia sertarele. *Cât o să mai dureze jocul ăsta?*, se socotea Gioni. *Dacă descoperă sertarul din spate...* Poate n-o fi scotocit pe-acolo..., încerca el să se liniștească. Îl văzuse răscolind printre lucruri, dar s-a făcut că nu-l interesează, încercând să mimeze o nepăsare.

Acum, aerul rece, de noapte îl mai înviora. Pe umeri îi cădeau vâlvoi, în şuvițe cleioase, de un **negru** murdar, pletele rămase de pe vremea studenției. Căuta să meargă drept, dar picioarele îi erau de ceară.

În dreapta lui, duhnind a băutură, se târa «Bărbosu», un ins necioplit, ciolănos și mai înalt decât el, cu părul creț, atacat de chelie în părțile laterale; o cămașă **roșie**, în carouri, închisă doar cu un nasture, care lăsa să se observe pieptul lui păros și ars de soare, atârna la spate peste blugii peteciți și tociți, a căror marcă *Brooklin* abia se întrezărea.

Se sprijineau unul pe celălalt și mergeau anevoios. Capetele grele se bălăngăneau ca niște pendule. Ici-colo se opreau, ținându-se de un pom sau un stâlp ca să nu cadă. După ce se orientau, ridicând puțin privirea, porneau iar, anemic. Uneori se împiedicau în saboți și atunci mârâiau urât printre dinți. Erau oameni ai cârciumilor și bufetelor, ai cafenelelor și localurilor de noapte.

La câțiva pași în față, și mai lateral, mergea zgribulită de frig Sonia, întorcând din când în când privirea cețoasă după cei doi. Șoldurile mari și picioarele groase care sprijineau un corp mătăhălos îi accentuau mersul apăsător, mai mult bărbătesc. Părul șaten, pieptănat cu cărare și prins în față cu o clamă, îi acoperea gulerul bluzei; blugii înmuiți de ploaie deveniseră mai scorțoși.

Ajunseseră la lac. De partea cealaltă a lui, înșirate de-a lungul străzii, luminile neoanelor se reflectau firav pe suprafața neagră-verzuie a apei. Ploaia nu contenise; picăturile dese de apă cădeau în linii paralele și se spărgeau de asfalt sau erau înghițite de gura murdară a lacului.

Gioni și Bărbosu erau uzi learcă. Apa li se prelingea ușor pe frunte, pe nas, pe fețele lor cutate, îmbătrânite. Uitase de Sonia care, udă până la piele, pășea la fel de stângaci ca ei.

Primul își aduse aminte că de dimineață venise cu Mercedes-ul lui la ștrandul de la aeroport, unde-l găsisese pe bărbos cu o tipă, apoi se duseră la lac... Dar nu știa unde parcase. Încerca să-și amintească: ...pe urmă am plecat toți de

la han... Îi treceau prin cap tot felul de gânduri. Dar și le alungă repede.

Clipocitul stropilor de ploaie se rărise și, după un scurt timp, sunetul cadențat al lor se opri. O bucată de vreme bâjbâiră prin împrejurimi. Pe o alee ce cădea în șoseaua principală, mașina își aștepta stăpânul. Rămăsese singură. Îi pânde o bucurie nebună. Gioni își căută cheile prin toate buzunarele, până le găsi. După mai multe încercări nereușite, deschise. Se uită chinuit la volan. Lângă șofer se așeză Sonia, iar în spate, pe amândouă scaunele, se trânti cât era de lung Bărbosu; vru să se ridice sprijinindu-se în coate, dar nu cu destulă forță. Își adună puterile pe care le mai avea, și se rezemă cu umărul de ușa din stânga. Buzele îi atârnavă blegi și toată figura se trăgea în jos. Își cufundă din nou capul în plușul unuia dintre scaune; picioarele îi rămăseseră răjghinate pe celălalt, ținând ușa deschisă.

Strada urca o pantă ușoară și ocolea la dreapta. Șoferul porni motorul. Huruitul înfundat îl asurzi, iar aerul coclit din mașină îi aduse aminte de durerea de cap: drumul începu să se strâmbă, iar copacii să se învârtească în jurul lui. Îi apărură în față Bătrânu, zicându-i batjocoritor și rece: *crezi că nu știi, ai?* Puse capul pe volan. Se gândi s-ajungă cât mai repede. Șoseaua asta i se părea imensă. Ridică din nou capul. Lângă el, Sonia cucăia, din spate se auzeau sforăituri prelungite, înecate de câte-o tuse tabagică. Încercă să se liniștească. Aprinse o țigară. Nu mai avea decât țigări *Carpați*, cele două pachete de Kent le fumase cu Bărbosu și cu Sonia.

Trase puternic un fum în piept și-l dădu afară rotocoale. Puse țigara în gură. Apăsă accelerația până jos la podea; mașina smuci și se porni glonț... Era în viteza a patra... Speriat, cu piciorul drept, frână brusc; ușa din spate trosni cu toată puterea și se închise. Sonia tresări. Zdruncinăturile mașinii o amețeau.

—Ce e? Ce e?, bângui prin somn Bărbosu, adunându-se de pe jos.

Șoferul nu putea să răspundă. ~~Nici~~ nu încercă. Cu ochii mari și gura fără țigară, trecu în viteza întâi și viră la dreapta. La lumina galbenă a neoadelor, asfaltul părea o fâșie nesfârșită care se întortochea în toate chipurile. În fața lui, obosită de nesomn, cu cearcăne adânci și negre, totul părea neobișnuit de monoton, absurd: stâlpii înșirați unul după altul, casele aliniate ca măregele.... Și liniște, o liniște de te bagă în mormânt. De câte ori nu străbătuse el acest drum? Știa fiecare casă, număruse și stâlpii. Se orienta cu ochii închiși.

Mașina mergea încet... Se pomeni moțând. Mâinile se lăsau cu toată greutatea corpului pe volan. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Se sforță să-i deschidă... Horcăitul Bărbosului îl enerva. Voia să-l scoale, ca să fie ținut de vorbă și să n-adoarmă la volan. Dar în zadar...

Voi reuși s-ajung întreg acasă? Privi lung înainte. Privirea i se pironi în gol... Dormea cu ochii deschiși.

În depărtare, înșirate ca niște baloane, se arătau luminile orașului. Mașina se umpluse de o duhoare grea.

Firicele de fum bălteau prin aerul închis. Se înfundă, jură, ca și până acum, că n-o să mai fumeze ~~niciodată~~.

Gioni căuta să-și țină capul drept și fruntea înainte. Deodată, avu un șoc. În fața lui, la două sute de metri de la intrarea în oraș, un polițai. Se trezi de-a binelea. Se gândi: *să opresc, să nu opresc...* Îl trecuseră fiorii. Se-apropia încet. Se frecă la ochi ca să-l vadă mai bine, dar nu văzu nimic. Răsuflă ușurat. Trase geamul în jos și un aer umed și proaspăt îi răcori obrazul. Se simți mai bine.

Intră pe *Calea București*. La o intersecție, mașina se opri. Bărbosu locuia prin apropiere, la o mătușă pensionată. Trăiau amândoi din pensia ei; el nu lucra nicăieri; amâna de azi pe mâine, și biata mătușă, fiindu-i singurul nepot, îl tolera.

Gioni mormăi plictisit:

—Hai, valea!

Și-l privi încruntat pe cel cu barbă, care dormise până atunci.

—Stai, vere!, morocăni acesta coborând bezmetic, cu picioarele împiedicate.

—Hai, Sonia, adăugă, nu cobori?

Și deschise ușa dinspre ea.

—Eu cobor în centru, răspunse calm aceasta.

—Auzi, gagicuțo, vrei să rămâi cu mucosul ăsta?, continuă Bărbosu, trăgând de ea.

Fata se opunea, Gioni privi o clipă nedumerit. *În definitiv, de ce mucos? Că era cu câțiva ani mai mic decât el!?* Îl

crezuse prieten... Om de gașcă... Și acum... Pentru o fustă...

Simțindu-se ofensat, replică:

—Plimbă ursul!

Și, inopinat, trase înăuntru fata, care era pe jumătate afară. Bărbosu lunecă și căzu pe spate.

—Vezi că-ți cârlesc una de te las lat!, răcni către șofer cu vocea lui hodorogită.

Se repezi la el în mașină pe ușa din spate. Răsunară câteva lovituri scurte. Sonia scoase un țipăt ascuțit. Se auziră înjurături. Șoferul accelerează și mașina porni brusc. Cel cu barbă avu timp să se-arunce afară. Căzu rostogolindu-se și rămase cu privirile după ei. Ochii îi fulgerau de mânie. *Mi-a suflat-o!, își zise.*

Ușile clempăniră strident, în timp ce mașina își continua grăbit drumul. Fata bâlbâi ceva. Gioni ~~niei~~ nu catadicsi să răspundă. Îl auzi pe bătrân: *așa-ți trebuie, dacă te-ai înhăitât cu de-ai ca el!*

Curând simți un lichid cald pe frunte, prelungându-se pe buze.

Sonia scoase din geantă o țigară *Marlboro* și începu să fumeze calm, tacticos. Până în centru vorbi tot timpul. Îi spuse că e studentă la București și-i place muzica; a înregistrat la *Grunding*-ul ei formațiile ABBA, BONEY M, BEE GEES...

Șoferul n-auzea. El tăcea mereu. Nu-l atrăgea nimic la această masă informă de carne. Se luptă cu o durere usturătoare pe care căuta s-a ascundă cât mai mult.

La ora trei era în pat. Orașul rămăsese pustiu și numai foșnetul vântului mai dăinuia, stricând parcă tulburătoarea liniște a nopții.

În camera în care dormea Gioni era o dezordine perfectă. Cărțile de joc ungurești cu femei goale stăteau într-o grămadă neorganizată pe masă, printre sticle goale sau pe jumătate pline cu *cognac* și *bitter*. Răsunau înfundate hârâiturile respirației bărbatului care dormea cu gura căscată. Mâna stângă îi atârna moale, pe lângă pat, iar de sub pătura slinoasă, arsă de scrum, ce atârna pe covorul jumătate jupuit și îmbibat de praf, ieșeau niște picioare flocoase și **negre**. Lângă pat, un casetofon răblăgit, iar pe jos pachete și mucuri de țigări. Pe o noptieră apropiată, scrumiera murdărită de tutun și îmbâcsită de chiștocuri mucegăite, răspândea un miros urât de mahorcă.

Frigul îl năpădi. Se-ntinse puțin, după care se chirci în pătură. Pe un scaun mai lângă fereastră își puse claie peste grămadă îmbrăcămintea; nădragii îi aterizaseră pe jos. Țoalele astea erau pentru el haine de purtare și de sărbătoare, haine pe care le freca în fiecare zi. Întrevederea cu Bătrânu îl obseda. *O fi aflat...*

—Nelule, se auzi glasul străin al maică-si, scoală-te, dragă, și bea-ți cafeaua!

Nelu se mai întinse o dată, căscă somnoros și se întoarse pe partea cealaltă. Maică-sa zgâlțâi de el:

—E târziu, Nelule, și avem treabă. Ne vin musafirii.

—Lasă-mă, doamne,-n pace!, îngână băiatul.

Telefonul din camera vecină țârâi brusc de câteva ori. Maică-sa alergă într-acolo. *Alo?... Da!... Da, imediat!* Se auziră pași. Nelu își dădu seama că este căutat. Deschisă ochii

încleiați. Într-o vitrină a bibliotecii din față, râdeau colorate sticle de *scotch-uri, whisky, cherry-wine...* Fața lui *Johnny Walker* și ambalaje de *Kent, Marlboro, Pall Mall...* I se păru că râd de el și-l batjocoresc. Deasupra, ceasul de masă, ticăind grăbit, arăta orele amiezii.

De la o vreme, Gioni se culca la ore mici și se scula la ore mari. Ridică încet capul ca să nu amețească. Gura îi lăsase un gust amar, leșietic, de țigări, amestecat cu salivă. Se duse în slip, mergând încă buimăcit de somn și hirsut. La gândul că ar putea fi Jeni, ultima sa cucerire, se înveseli. Bucuria însă ținu o clipă, până recunoscu la celălalt capăt al firului vocea Bărbosului:

—Vezi că te calc deseară! Lingem câte o bere și mergem la o partidă de poker!

Gioni închise. Știa că Bărbosu le trișează și vroia să-l ia de fraier. *Nu mai are lovele, gândi Gioni, fiindcă-l concurează țigani la speculă.* Telefonul sună din nou, dar nu mai răspunse.

Se duse în camera lui. Avea capul încețoșat și făcea eforturi, ca să-l clatine cât mai puțin. Se prinse de bibliotecă, de masă și, în cele din urmă, tăbări în pat. Stătu o perioadă nemișcat.

În urechi îi suna confuz banda de la magnetofon: *Shey, shey, shey, signora...*, și murmurul pestriț și hodorogit al vocilor lor:

*Și-altă dată, și-altă dată,
O s-o facem, facem și mai lată!*

Închise ochii să mai doarmă puțin. Văzu un amalgam de **culori** în care predominau pete **roșii**, care dispăreau într-un fond **negru**; **colorile** se amestecau între ele și se separau iar. Forță ochii. Se văzu într-o cârciumă, bând pe nerăsuflăte o sticlă de bere în urma unui pariu cu Bărbosu. Își aminti că acesta îi rostise ironic: *Bravo Gioni, ai s-ajungi departe!*

Și, într-adevăr, ajunsese departe de visurile lui. De când îl exmatriculaseră, o ținea într-una în chefuri. Își îneca supărarea, obișnuia el să spună. Imagini din viața lui se succedau episodic în minte. Vru să se ducă la baie; săltă mahmur capul, dar simți o amețală răbufnind din noaptea trecută; mațele i se întoarseră pe dos; vomită, stropind pătura, covorul... Se mai ușură; cu picioare nesigure, ajunse la baie. Se holbă la oglindă. Arăta bătrân. Încercă să rânjească, arătându-și dinții cariați și galbeni de tutun. Ciompi mari și rari înfipti în fața-i unsuroasă îi ieșeau din barbă. Arăta ca un *hippy*. Uitase să se mai radă și să se spele. Începu să se scarpine tare cu amândouă mâinile în cap. Era într-o stare lamentabilă. *Nu, nu se mai poate o astfel de viață!*, se zgâi el la cel din oglindă. Își făcu *toaleta*, care consta din câteva flegme scârboase și râgâituri tari, aruncă de două ori cu apă pe ochi și intră din nou în cameră. Îl năpădi un aer bolnav. Mirosea toată casa, de parcă ar fi fost udată cu alcool până-n temelii. Își ținu puțin respirația. Intrigat, izbucni într-o furie nebună și sparse zgomotos sticlele de pe masă. Căzu lat în pat.

Din camera cealaltă se auzi vocea groasă și răgușită a tatălui, un bătrân rotofeci cu mustăcioară subțire, care i se adresă pe un ton zeflemist:

—Domnu' Neluț, poți mata să-mi spui unde-ai fost azi-noapte?

Nelu replică scurt:

—Ce te bagi dumneata?! *Se vede că s-a-ntâmplat ceva!*, medită el.

—Dar, reluă ironic tatăl pufnind din țigară și privindu-l prin fumul dat pe nas, văd că ai ochiul colorat!?

—Vezi-ți, domne', de treaba dumitale!, răspuse cu vechea formulă băiatul. *Babacii ăștia își bagă nasul în toate, gândi.*

—Și de mizeria asta din cameră ce-ai de zis?, se răsti taică-su la el și-i apărură două firișoare umflate în dreptul tâmpelor.

Gioni știa că bătrânului îi sare repede țandăra. Cuteză să îndruge, văzând că îi caută nod în papură:

—Asta e camera mea și fac ce vreau! Sunt major!

Bătrânul se-**nnegri**.

—Daaa?!

Și-i fulgeră una.

Gioni îl scrută cu privirea; vru să-l ia de piept și să-l azvârle, era mai solid ca el, dar se opri la timp.

—Dacă ești major, poți să lucrezi!

Uraganul se dezlănțuise ...

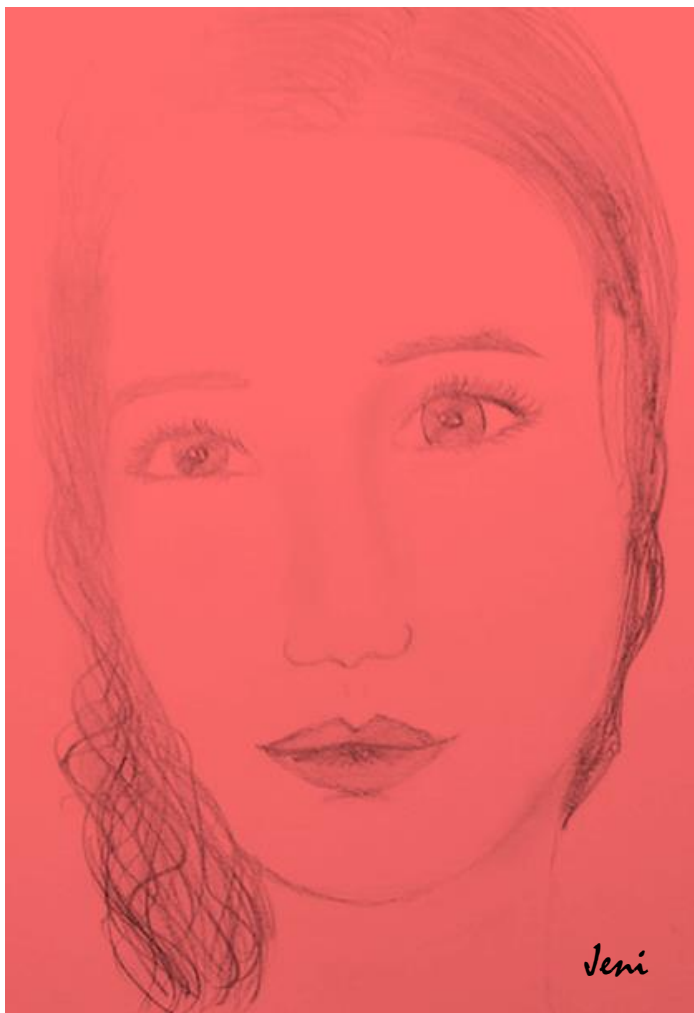
Băiatul **roșise** ca racul și rana de la buză i se deschise ...

Așadar, Bătrânul descoperise.

—Vasile, ce-aveți, dragă?, interveni un glas de femeie.

Spiritele se calmară...

În mirosul nesuportat al camerei, Gioni boli toată ziua, cu ligheanul lângă pat. Îi era silă de sine. De la o vreme rudele și vecinii se uitau pieziș la el, încât se rușina să mai dea ochii cu cineva. Jeni oare de ce nu-i telefonase? Era singura fată la care ținea cu adevărat. Dar *ea văzuse ce om e!*

Băiatul ar fi vrut să-i recâştige încrederea... Îi muștra conștiința și se simțea un ingrat. Nu voia să mai audă de nimeni; toată noaptea avu insomnii...

Nu după multe zile, Gioni intra pe poarta fabricii...

Pe Bărbos nu l-a mai văzut. Într-o zi, a primit o scrisoare de la Constanța: se angajase [marinar](#).

GEAMANTANUL VERNIL
PROZĂ SCURTĂ

GEAMANTANUL VERNIL

De câteva minute, sosise cu un tren din străinătate o doamnă îmbrăcată într-un pardesiu gri. Mergea grăbită spre Biroul de Informații, strecurându-se cu atenție prin puhoiul de lume din Gara de Nord spre a nu se "șifona". Purta în mână un **geamantan vernil**, pe care-l balansa frecvent, înainte și înapoi, din mersul săltat al picioarelor. Fața îi zâmbea albă prin pudra obrazilor și roșul buzelor.

Nae Pomaru se uita curios la lumea din jurul lui, plimbându-și ochii spălăciți pe veșmintele trecătorilor și încercând să audă vocea crainicei prin megafonul hodorogit al gării. Își uitase pe el costumul, fără vârstă și **culoare**, târându-și persoana apatică prin agitația peronului. Asculta ritmul lent al pașilor pe betonul încins. Din când în când, se mai împiedica și-ntorcea capul, cerând mecanic scuze, dar mai ales încurca pe alții, care îl priveau când sadic, când sarcastic. Căuta să aibă drumuri în linie dreaptă, dar cu cât mergea mai repede, cu atât șerpuia mai mult printre călători.

—Băă, mai faci?, se răsti un copil în haine slinoase la altul mai mic, ținându-l de piept cu mâna stângă și smucindu-l.

—Nu mai fac!

—Bă, mai faci ori nu mai faci?

—Să mor dacă mai fac!

Pomaru studia fiecare om care trecea, încercând impresia primului moment.

Un țigan, cu mustață răsucită și lungită după colțurile gurii, lipăia țațoș, curgând după el zdrențele, o nevastă și o droaie de copii. Cel mic, gol cum era, rămânea în urmă, atrăgând vocea deosebit de groasă a bulibașei:

—Jă la căruță, că te mîncă urșii!

Țigănușul alerga tont, cu piciorușele desculțe și rahitice, pline de smocuri cu carne fragedă.

Pomaru rămăsese, fără să vrea, cu privirea după el. Imagini obscene i se întruchipau în mintea cețoasă.

Lângă el, doi țărani zdraveni, cu sângele ieșit în obraji, mirosind a ceapă și pământ proaspăt, negru, păreau senini. Aveau în jurul lor o mulțime de papornițe, saci plini și un aer sănătos.

—Cum o fi piața la Arad?

—Anu trecut, în vrămea asta, era goală, cum am dăscărcat, cum am tărminat.

Nae nu se pricepea însă la comerț.

Urmărea acum doi cerșetori care își târșeau picioarele betege, părând împreună un om și o jumătate. Cel bătrân, cu o barbă albă, figură blajină, trăgea pe celălalt, cocoșat, mergând aproape în patru labe.

—Dumnezeu să vă miluiască!

Întindea mâna tremurând spre oricare îi băgau în seamă cu privirea.

—Milă pentru omul care nu vede soarele!

Pe Nae îl scârbeau; se bătu cu palmele peste buzunarele prea lungi ale pantalonilor, după câțiva crăițari.

Nu avea nici pentru el; căta să pună în mâna bătrânului cât mai puțin.

Era aiurit, cu gândul la femeia care nu mai vine.

—Ai un foc?, îl întrerupse pe băietanul obraznic care-l privea pe sub cozorocul șepcii.

—Nu, dădu indignat din cap.

Dintr-o jachetă jerpelită, făcută din material de blugi, tipul scoase un pachet de Kent și îl arătă, ferindu-l de lumina zilei.

—Vrei țigări străine?

—Nu fumez, zise încet și cu frică Pomaru, privind apoi cum insul se furișează tiptil și se pierde în mulțime.

Mai departe, hărmălaie: râsete tumultoase... pauză... râsete tumultoase... O grămadă de băieți și fete care, după pletele și îmbrăcămintea soioasă, păreau a fi studenți gălăgioși, puși pe glume, erau încărcăți cu schiuri și rucsacuri doldora peste hanoracele scorțoase.

Indivizi cât mai feluriți se perindau pe lângă el. Năclăit de căldura verii, se opri în fața unui chioșc de răcoritoare. De ce n-o veni? Privea în gol, iar în fiecare femeie care apărea căuta s-o vadă.

Aerul era îmbâcsit de un amalgam de mirosuri, peronul plin de bagaje și mișunând de lume.

De sub pardesiul gri, desfăcut la toți nasturii, doamna pășea mărunț, apăsând cu grijă pe tocurile înalte, croind drum pe peron, urmată la câțiva metri de un domn solid și înalt, cu un geamantan mare, care coborâse din același tren.

Domnul părea că profită de breșa deschisă de doamnă, ca de albia unui râu ce despică munții.

Crainica anunță repetat, cu o voce politicoasă, plecările și sosirile, după un semnal muzical.

... Vă rugăm coborâți din vagoane, numai atât putea auzi.

Pomaru, prăfuit pe haine, cu pantofii nefăcuți cu cremă de când îi luase, nădușise, iar sudoarea i se amestecase cu unsoarea de pe față. Uitase că nu mâncase la prânz și se mira cum de îi este foame.

Într-o cămașă albă cu mânecă scurtă și obrazul proaspăt ras, domnul cu un geamantan mare și dichisit trecu pe lângă el. Voia să se creadă că e calm, concentrat numai asupra greutății geamantanului.

Ce prost e și ăsta, să se care cu ditamai cușorul după el!, gândi Pomaru, privindu-l lung. Ce marafeturi o avea în el? Eu, când plec undeva, nu-mi iau toate prostiile cu mine!

În următoarele secunde, Pomaru fu martorul unei întâmplări pe care n-avea s-o uite niciodată.

Doamna cu pardesiul gri lăsă geamantanul jos și se duse câțiva pași în îmbulzeala de la ghișeu. Văzu pe domnul cel masiv cu "valiza" lui cea neagră, cu încheieturi metalice și destul de sofisticată, lângă al ei.

Cu sânge rece, ca și când totul ar fi fost firesc, acesta apăsă un buton, partea de jos a geamantanului mare se deschise, și-l înghiți pe cel mic.

Pomaru încremeni. Un timp rămase pironit locului. Totul se petrecuse uimitor și repede, ca un lucru normal.

Stăpân pe sine, domnul cu geamantanul stătu pe loc, părând că așteaptă pe cineva. Pe față nu i se citea nicio încordare.

Peste câțva timp, doamna cu pardesiul gri, după ce căută cu privirea locurile, înmărmurită, începu să strige și să se jeluiască:

—Geamantanul, mi-au furat geamantanul! Uite, aici l-am avut pus, lângă geamantanul ăsta mare. A văzut și domnul!

Bărbatul dădu pasiv din umeri și rămase în continuare pe loc, uitându-se din când în când la ceas, dând să se înțeleagă că cel așteptat întârzie.

Doamna țipa în continuare disperată, încât se strânsese lume multă în jurul ei, toți scrutând indiscreți ce se întâmplă. Începu să plângă amar, izbucnind în hohote; șiroaie lungi i se prelingeau pe față.

Nae Pomaru, care între timp se dezmeticise, privea fără să-și creadă ochilor faza. Zise: *dacă ai ști că geamantanul dumitale e în ăl mare, la doi pași!* Tocmai când se decise să se îndrepte spre locul cu pricina, un bărbat straniu îl prinse ușor de guler și-i șopti la ureche:

—Măi nene, văzuși prea multe! Hai, întinde-o, dacă vrei să n-ai necazuri!

Pomaru vru să răzbată mai încolo, dar individul îl strânse tare de revere și-i zise, arătându-i din ochi:

—Privește după stâlpul din față!

Când se uită, văzu o persoană cu pardesiu alb și pălărie neagră, rezemat și fumând *tacticos*, englezește, uitându-se prin fumul de țigară la el. Înțelese. Se-ntoarse și asistă neputincios, și de la distanță, la scenă.

—Să nu cumva să ne superi!

I se făcu milă de doamnă și-ar fi vrut s-o ajute, dar era încolțit. Înghițit de lumea care se strânsese roată, domnul cu geamantanul mare se strecură normal la treburile lui.

Curând, veni și poliția gării. Dar, vorba ceea: *prinde orbul, scoate-i ochii*. Într-atâta lume ...

Pomaru mai zăbovi pe peron și intră în restaurant.

Pe o masă străină, observă o pălărie neagră și își aminti de tipul complice; ca să se convingă, scăpă din mână câteva monezi și se întoarse să le ia. Nu se înșelase. Între timp, sosise și trenul de la Timișoara. Uită de cele petrecute și nu-l mai interesă nimic. Aștepta, cu inima bătând puternic, soția, care întârzia să apară. Pe peronul aglomerat, cu greu făceau față, străbătând în sens invers. Îl apucă o bucurie nebună: cu câteva bagaje în mână, mergea radioasă nevastă-sa.

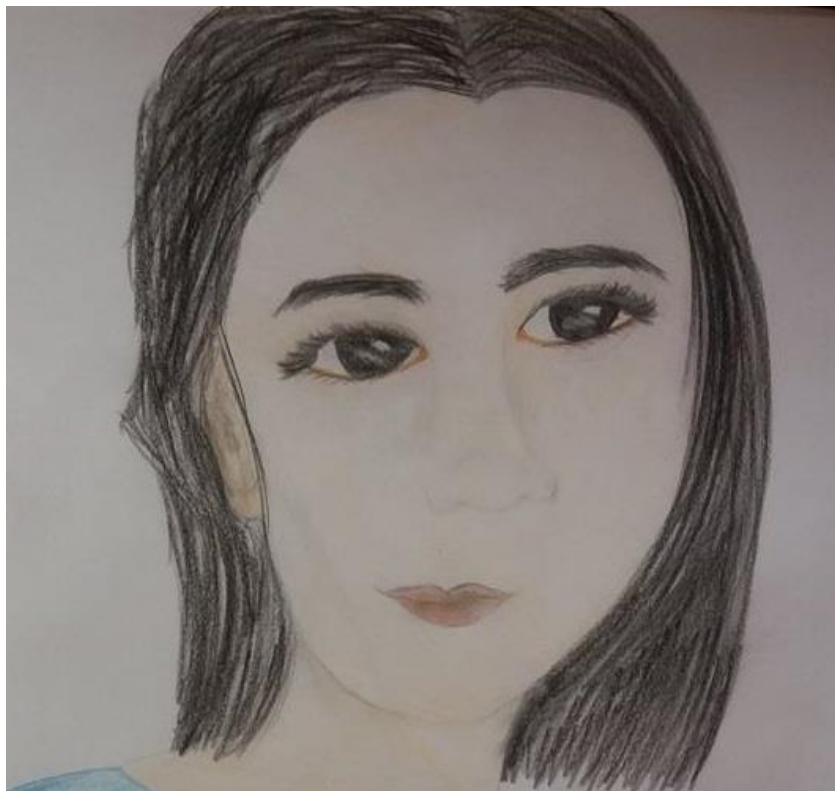
—Ce bine că te văd, dragă!

—Vai, de-ai ști ce dor mi-a fost de tine, scumpule!

După câteva formule de politețe și pupături artificiale, porniră pe jos spre un taxi.

Era bucuros că, în sfârșit, o să petreacă câteva zile împreună, după multe ore de lucru peste program, la birou.

Nu mică îi fu mirarea când, în stația de taxi, văzu aceeași pălărie neagră. Pasă-mi-te se temeau de el! Dar nu-i spuse nimic nevestei, ba chiar încercă să zâmbească; își aminti câteva poante spuse de colegii de birou. Râseră împreună. Nevasta îl dojeni puțin că nu se îngrijește. Îi spuse să-și facă alt costum, să-și cumpere o cravată nouă. Dimpotrivă, el își laudă nevasta după modul cum era fandosită și coafată la ultima modă, dar îi dădu de înțeles că risipește banii. Merseră o perioadă îmbrățișați ca niște tineri.

Iulia

Porniră spre locuința lui, situată la marginea orașului, în gazdă la un moș surd. Era destulă liniște aici și nu se simțea deloc rău.

—Domnule, i se adresă taximetristul, o Dacie neagră se ține scai după noi.

Pomaru tresări, dar încercă să mascheze:

—Poate e o simplă coincidență.

Puțin nedumerită, femeia întrebă:

—Ce s-a întâmplat, dragule?

—Aaa... nu... nimic!, clătină din cap.

*

Găzdoiul, un bătrân ramolit și scorojit, cu ochelarii pe vârful nasului, deretica prin curtea care avea doar câțiva metri pătrați.

Scârțâi urât poarta și cei doi intrară pe rând pe poteca îngustă care ocolea printre răzoare de ceapă și flori împetrițate. Îl binecuvântară pe moșulețul preocupat însă peste cap, care le răspuse pe nas. Iulia privi cu greață în jurul ei și făcu câteva strâmbături din nas, care nu-i scăpară moșului.

—Dee, așa e p-aici! Dacă stăm în mahalaua orașului...

Moșul: peltic, sprinten, vorbăreț.

—Într-adevăr, e cam strâmtoare, dar e curățel, vru Pomaru s-o liniștească.

Iulia se strecură cu pași de pisică până într-un coridor întunecat și răcoros. Pe pereți, umezeală și urme de mușegai printre covoare gălbejite de ani.

—Vai, dragă, exclamă, cum poți să stai așa?!

Bărbatul consimți să tacă. Alura sa, obosită de viață monotonă de funcționar ratat, cu pungi la ochi și părul hirsut, ascundea totuși un mister.

Clanța ruginită bodogăni lugubru, zgâriind-o pe nervi. Dinăuntru o năpădi un aer închis, duhoare de la resturi de mâncare și boarfe mefitice, în special lenjerie, pe care Pomaru le grămădise între sobă și perete, ducându-le în fiecare lună la spălătorie. Obişnuia să-și cumpere mai multe schimburi și le purta cu rândul.

În modesta lui locuință, strictul necesar: un pat, o masă, un scaun. O simplitate dusă la extrem. Îmbrăcămintea și-o ținea într-un cufăr cu naftalină. Își dezbracă haina, scoase cravata și le atârână de niște cuie bătute în perete, în timp ce Iulia își aruncă poșeta pe masă și se trânti pe un scaun.

Bărbatul trase perdeaua - adică un ziar îngălbenit de vreme -, lăsând camerei prilejul de a vedea soarele. Se gândi că Iulia este complet dezamăgită de el de când se mutase la București.

Scăpătase de mult, iar răceala nopții se făcea simțită. Treptat, camera strâmtă din mahala se umplea de negură. Femeia luă o pătură de-și acoperi genunchii goi. Într-un maieu, rupt la subsuori și murdar, intră bărbatul, cu un

lighean de aluminiu, plin cu apă luată de la pompa din curte, ținut cu amândouă mâinile. Îl așează pe pat.

Pe când aprindea fitilul unei vechi lămpi de gaz, îi explica nevastei că instalația electrică e defectă în urma unui scurtcircuit produs la rețea.

Cu mișcări lente, dar știute pe dinafară, pregăti spuma necesară, își ascuți briciul de o curea veche și începu să se radă. Se privea într-o oglindă nu prea mare.

Iulia trăia momente de groază, terifiante. Uitase când, pe vremuri, la bunici, aprindea opaițul. Și se gândea: *Uite cum trăiesc unii oameni!*

Stătea nemișcată și privea cu stupoare la cazna bărbatului care ținea cu o mână oglinda și cu alta briciul. Îi era greu, dar și oribil, să-l ajute.

Cum de se măritase cu un așa om?! Mai ales că el își petrece tot timpul la birou. Îi păru bine că n-avea copii. Dacă ar fi semănând cu el, nu știi ce m-aș face! Bărbatul observase că nevasta este abătută și încerca să-i distragă atenția și să-i schimbe gândurile, vorbindu-i printre două trăsături de brici.

Femeii i se părea caraghios modul cum el se strâmbă în oglindă, umflă obraji și se ține de nas când își taie perii de la mustață. În câteva locuri se tăiase și spuma alburie era amestecată cu sânge. Avea el multe cicatrice de pe urma briciului și, acum, fața lui ridată era plină cu mușcături de vărsat. Întoarse capul în altă parte, observând că bărbatul vorbea continuu.

Ea nu cuteza să deschidă gura. Totul îi părea neobișnuit, învechit. Se gândi că este nevoită să doarmă în patul ăsta bătrânicos, cu un bărbat vulgar, deloc arătos. Pe deasupra, mai începuse și să chelească. Nu avea nicio poftă. Pomaru ghicise din gândurile femeii și considera că-i va fi ușor să o convingă să stea cât mai puțin. Dar o lăsă totuși să facă ea primul pas.

—Mi-e frig!, zise aceasta, dârdâind puțin.

—Mai vrei o pătură?

Își imaginează o nouă pătură slinoasă și replică dezgustată:

—Dar pe pat ce mai rămâne?

—Împrumut eu de la gazdă alta.

Femeia refuză categoric.

—Ce-ar fi să tragem o raită pe la Gina?, căută Pomaru s-o consoleze. Ne mai dezmoțim picioarele. Ieri a venit cumnatu' din Germania. Să vezi ce-o să povestească...

—Bine, dacă tu vrei..., făcu Iulia Pomaru pe mironosița.

Bărbatul terminase corvoada pe care o îndeplinea săptămânal mai mult de gura celor din jur. Carnea lui albă prinsă de oase, parcă stătută la întuneric de palidă ce era, se acoperi cu o cămașă mototolită, apoi cu haina lui din totdeauna.

Se grăbiră să plece. Aerul de-afară era mai cald și mai plăcut.

Pomaru se-ntoarse singur pe întuneric. Avea douăzeci de minute de mers pe jos. Putea să mediteze la cele ce văzuse. Nici nu se mira.

Iulia înjghebase câteva pretexte, cum că n-a mai văzut-o pe Gina de când erau mici și-i era dor de ea, că Bibi o amuză grozav. Nu insistase, prefăcându-se că regretă.

Moșul sforăia sfâșiind o liniște cumplită. Balamalele porții scârțâiră lugubru încât se sperie. Ce straniu era totul! Orbecăia printre răzoare. Se împiedică de scări și tresări de frică. Inima îi reveni curând. Intră tihnit în camera cu care se obișnuise. În fața lui, pe scaun, sta, drept, omul cu pălărie

neagră. Pomaru nu-și crezu ochilor. Înlemni. Holbă ochii cât putu de teamă. *Omul ăsta o fi vreun hoț modern? Dar sunt atât de sărac, încât, dacă șterpelește ceva, păgubește pe altul.* În privința asta era împăcat.

Prinse curaj și aprinse lampa.

—Ce doriți?, reuși să îngăime.

Domnul cel calm îl rugă politicos să ia loc pe pat. De parcă ar fi fost la el acasă.

Pomaru se conformă. Era intrigat și totodată curios ce vrea de la dânsul. Nu le făcuse nimic, nu vroia nimic. Ar fi niște proști să se ferească de el! N-ar putea să le facă niciun rău, *dar dacă îmi trag ăștia o chelfăneală zdravă?* Să nu o pățesc mai rău. Și moșul nici n-aude bine...

Să-l lovesc?, cugetă el o clipă. *N-am nicio șansă. Poate vor să scape de mine...* Îi apărură broboane pe față. Se gândi că în semiîntuneric poate nu se observă. Nu vroia să arate că-i e frică. Dorea să pară indiferent, deloc contrariat.

—Noi apreciem tăcerea dumitale!

Vorbea rar, accentuând unele cuvinte. Îi întinse un teanc de sute, pentru care funcționarul și-ar fi tocit luni de zile coatele la birou. Pentru un moment, ispita îl împinse spre bancnote, dar își retrase mâna la timp. Probabil că-i cerea anumite servicii.

—Nu primesc bani de la necunoscuți! De unde să știu eu... poate sunt furați?

—Văd că ești un ins inteligent și neconformist. Dar ia-i! E dreptul dumitale!

Domnul se ridică și, cât era de înalt, ajungea la tavan. Pomaru amuți. *Dacă îl pocnea ăsta? Ce bine că s-a întors singur, nevastă-sa ar fi leșinat. Rămânea de laș în ochii ei...*

Și-așa n-avea tipa o părere prea bună despre el. Îl considera un funcționar ratat. Nu făcuse și Nae facultatea, ca ea? Așa, că el a ajuns în industrie, e altceva. Dar avea, primea bani mai mulți ca nevastă-sa și locuia la oraș. Oricum ar fi stat, stătea la oraș totuși. Că ea se numea profesoară și el n-avea titlu? Dar, oare, ce vină purta Pomaru că oamenii știu

numai de "profesori", "doctori" și "ingineri"? Avea vreo vină că meseria lui de programator nu e cunoscută? Când îl întreba cineva ce lucrează, îi era rușine. De fiecare dată oamenii îi ziceau "și cu ce te ocupi?". Pauză. "La calculatoare".

Luă banii și îi aruncă în buzunarul pardesiului celui ridicat în picioare. Acesta observă, îi trânti pe masă printre borcane și cești de ceai, apoi dispăru în beznă. Un huruit de motor, și mașina zbură pe sub fereastră.

Nae Pomaru recunoscă geamantanul cel mare pe scaunele din spate ale limuzinei. Vru să numere banii. Dar nu, nu erau bani curați.

Dacă s-ar duce la poliție? Dar poate e supravegheat și pe deasupra fusesse și mituit. Era obsedat. Să telefoneze? Și cu banii cum o scoate la capăt?

Timpu trecea în defavoarea poliției. Poate și a lui. Nu era decis. *Sunt un om laș. Dacă telefonez, mă înhață bandiții, dacă nu telefonez, mă arestează poliția.* Era la ananghie.

Puse mâna pe telefon. Tremura. Ridică receptorul, dar începu să-i dârdâie mâna. Formă stângaci numărul. Începu să se bâlbâie.

—Aaalloo?... Gea, gea-man-ta-ta-nul...

Sergentul de servicii, înțelegând emoția, îl ajuta, în același timp trăgându-l de limbă.

—Da, da, da! O-o-o ma-și-nă Foo-o-ord...

Se închisese. Lăsă ușor receptorul în furcă și căzu în pat, copleșit. Îl cuprinse o stare de anxietate. Încuie ușor pe dinăuntru și omorî lumina.

Se foi toată noaptea. Deși era obosit de drumurile din timpul zilei, nu adormi. Păturile erau reci și gloduroase, iar pernele pline cu fulgi și ciumpi care ieșeau prin burduf. La mijloc se scobiseră mult și erau pătate de unsori galben-negricioase.

Nae se strânsese colac și medita. Mâine o să cucăie toată ziua pe birou. Din când în când, va da cu apă pe ochi, pe tâmple, să se mai învioreze. Parcă se vedea ștergându-se cu o batistă mototolită în jurul ochilor și pe frunte. Atunci, câteva minute se va simți mai bine, mai înviorat. Dar o să tragă un pui de somn după masă...

Da, ce somn! O să doarmă de la patru după masă până a doua zi dimineața. Odată a uitat și ceasul neîntors. N-a mai dormit el așa?! Iar a doua zi era bine mersi. L-a remarcat și șeful, cât este el de morocănos și nesuferit. *Dar parcă șeful nu le cucăie? Dar el nu doarme, se odihnește! Nu mănâncă, se hrănește!* Îl tot bate la cap cu lucrarea. De când și-a schimbat ochelarii, are alt punct de vedere. *Sau vrea să scoată castanele din foc cu mâna mea? S-a suit în copac, iar acum trebuie să tai pomul ca să-l cobori...*

Dacă nu s-ar fi luat după șeful de birou, lucrările ar fi decurs bine. Însă, conform articolului 1, șeful are totdeauna dreptate, iar când n-are dreptate, se aplică articolul 1. De, peștele se împute de la cap. În schimb, ține toată ziua ședințe. Dacă știi un lucru, te-apuci și-l faci, dacă nu, faci ședință și-i înveți pe alții cum să facă. Băieții îi zic Bitu, dar el nu știe. Atunci când oamenii se tem de tine, nu-ți cunoști porecla.

Bitu s-a lovit rău la picior și vine în cârjă la lucru: conducerea biroului șchioapătă.

Omul nerealizat și fără vreo pasiune se apucă de băut sau rămâne pasiv la toate. Pomaru făcea parte din a doua categorie. Devenise de o indiferență *feroce*. Nu-l interesa nimeni și nimic. Nici nevasta. Se însurase și el ca să fie în rândul lumii și, acum, observând diferența dintre ei, se depărtase mai mult de soață. Relațiile dintre ei erau colegiale. Se gândise într-un timp să se despartă de ea, dar îi era greu să mai umble pe la tribunal. La urma urmei, ce-ar fi realizat?!
Nu se putea numi holtei? Mai tot timpul singur...

Așipi, furat de gânduri.

*

Telefonul zbârnâi puternic și Pomaru sări, dezbrăcat cum era, în picioare. Dormise cu gura căscată și acum i se părea uscată. Înghiți de câteva ori, încercă apoi să-și dreagă vocea, tușind tare. Un moment se opri la Iulia, la gândul că ea ar mai ține câtuși de puțin la el. L-ar scoate din moleșeala asta de birocrat. Evident, se înșela; Iulia, nici pomeneală. *Și la ora asta?*

Pomaru amuți din nou. Se făcuse inima în el cât un purece. Ce vină avusese el că se afla acolo? A văzut fără să vrea. *Uf! Dacă nu ar fi venit tocmai acum și Iulia asta! Dar oare e culpa ei?* Nu, ar fi absurd s-o amestece pe ea.

Acum intra pe mâna poliției. Ca o minge aruncată de la unii la alții. *Numai că sunt doar o ființă, un om...*

N-avea timp de *complicații*.

...Cum?! Dăduse informații false?! Găsiseră un geamantan obișnuit?! Să vină la poliție?! Pentru ce?! Acum o s-o încurc mai rău! Medită să plece din oraș, dând bir cu fugiții. Își ia concediul și se duce la țară, la Vâlcea, vorbește cu ai lui, cu finii. Ai bătrâni o să-l întrebe: "Pe când cu nepoții?", iar el o să zică: "Las, că mai e timp".

Timpul se cam dusesese, dar el se obișnuise cu formula asta și lăsa să se înțeleagă că formează o pereche potrivită cu Iulia. Evita discuțiile pe această temă, iar când venea vorba, încerca să devieze.

Coborî, cu capu-n nori, pietrele crăpate și răspândite care cândva alcătuiau o scară, fără măcar să observe bătrânul sculat cu mult înainte.

—Păreți cam abătut în dimineața asta, domnule!

—Aaa... I se puse un nod în gât. Nimic! Știi, somnul ăsta..., zise fără să întoarcă capul, cu privirea în pământ.

La poartă găsi în cutia de scrisori un plic. *Cine să-i scrie?! N-avea cine, pentru că nu scria la nimeni. Avu totuși curiozitatea să afle. Cine se mai gândește la mine?*

Puse mâna pe plic și i se păru gros. Chiar simți și o poză în el. *Ia te uită!* Desfăcu la repezeală plicul. Din mână îi căzu poza și, stupefiat, se văzu arătat cu bancnotele; în planul secund, se observa o parte dintr-un pardesiu. *Ce poză!...*

Își aduse aminte că primise o sumă apreciabilă. Când citi scrisoarea, își dădu seama în ce intrase.

"Domnule Pomaru, dacă vorbești... ". *De unde știau ei cum îl cheamă?*

Tonul părea ironic și amenințător. I se vorbea de sus. Era tulburat și păli; se întoarse cu spatele la găzdoi.

Pe drum, se dovedi a fi mai abătut. *Să lipsească de la servicii? În zece ani de zile nu întârziase niciun minut! Rememoră muștruluiiala pe care o făcea șeful pe un ton sporăvăitor și solemn celor care întârziiau, și-i încondeia. Trebuie să dea un telefon, măcar să-i anunțe. Să se scuze pentru că e bolnav sau a venit soția? Motivul cu boala e banal. Îl spune pe al doilea. Și, de fapt, este adevărat. Parcă vedea mutra șefului și colegii şușotind...*

Mergând așa, se trezi în stația de autobuz. Ba chiar urcă. Nici nu știa ce număr e, dar toate treceau prin centru.

Băieți cu plase de nailon, cam somnoroși, doamne pudrate și zbârcite ce-și dădeau aere de tinere și culte:

—Ce te-mpingi, dragă?! Îmi pătezi rochia cu mâinile tale murdare!

—Puștiule, vrei să te țin în spate?, se rățoi o babă grasă la un tânăr sfios, care se retrase o jumătate de metru înapoi, căutând să păstreze distanță, intimidat de ochii călătorilor.

În față, câțiva băieți nesomnoroși, ce arătau că-l cunosc pe șofer, îi spuneau câte o poantă, la care acesta replica exaltat:

—Ce chestieeee!

—Hai, nea Bebe, calc-o pe coadă!, îl îndemneau.

Mașina, plină ochi, porni chioară de-un far.

Șoferul stinsese luminile înăuntru și călătorii mai moțăiau. Pomaru încercă să doarmă puțin. Avea ochii umflați de insomnii.

—Pune-i piedica, nea Bebe, că până aici plătirăm!, continuară cei din față când mașina oprise în centru, în timp ce râdeau înfundat, dându-și coate. Pasămite, nu aveau bilete.

Trecu pe lângă poliție, dar nu îndrăzni să intre. Plănuia cum să se descurce. *Cum o să fie?! Nu fusese în viața lui pe la poliții și tribunale. Nici ca martor. Se uită la un ceas și văzu că la servicii întârziase. Acum se semna condica. Îl văzu pe șef studiind-o. Aha, lipsește o semnătură! Ia să vedem, cine e impostorul? Pomaru? Asta părea un om liniștit și serios.*

Dăduse de câteva ori ocol poliției. *Să intru?! Să nu intru?!* Tot o să-l chestioneze o dată. Puse cu emoție mâna pe clanță și intră într-un coridor; de la informații, află numărul biroului.

Pomaru nu povesti scena din gară. Nici nu aduse vorba de așa ceva. Detalie întâmplările cu necunoscutul din cameră și spuse că nu vrea să afle nevasta de toate acestea.

Poliția oprise limuzina semnalată și înăuntru găsisse un geamantan obișnuit, un șofer obișnuit; fără pălărie neagră, fără barbă.

—Veți fi ținut sub observare până la noi cercetări. Pentru informații false, veți fi pedepsit.

—Daaa... dar, numai că...

—Ce, noi avem timp să descifrăm toate schizofreniile unora ca dumneata?

—Dar e adevărat! Eu...

—Așa e, aveți dreptate!, interveni un sergent major și îi șopti ceva superiorul lui la ureche. Acesta se lumină o clipită. Îl trimiseră la un psihiatru. Pomaru nu mai fusese de mult la doctori, iar la neurologi niciodată. Mai știi? Câte boli nu s-au descoperit încă? Sau câte boli evoluează fără durere? El nu se căutase; zice-se că dacă zgârmi o bubă, nu se vindecă, se face mai mare.

Medicul îi puse diagnosticul rapid: *psihopatie. Ce-o mai fi și asta?* N-auzise în viața lui. *Să știi că o avea dreptate! Dacă așa zice doctorul...* Acum are un motiv la serviciu; e suferind și suferă demult; îi spusese doctorul!

—Ai avut noroc c-ai dat peste mine. Lasă că te vindec eu!

—Dacă n-aveam boala, n-aș fi avut norocul ăsta!, conchise caustic.

Pomaru ieși năuc. El, bolnav de "psihopatie"? Se pipăi cu luare aminte. Căpățâna, cam teșită și umflată la spate. Îi zisese cineva: *Parcă ai fi bătut în cap!* Mergea pe trotuare, printre fețe grăbite și pierde-vară ca el; nu vedea nimic.

Umbla nepăsător chiar de boala lui. *Când o să-i spun lui Toni, o să pufnească în râs!*

Îi plăcea, din când în când, să se dea și el spiritual. Dar, toate glumele pe care le concepea, le făcea pe propria-i piele. Deseori erau glume amare. Dar el se-nveselea, mai ales când

colegii râdeau sau cel puțin zâmbeau la poantele care pentru ei nu erau amare.

Se distrau. Se distrau mai ales pe seama naivității acestui bărbat, naivitate în orice domeniu. Când se amesteca și el în vorbă, n-o prea nimerea. De fiecare dată cădea în afara subiectului. Uneori se supăra pe toată lumea și atunci se închidea în cameră și citea sau dormea ziua întreagă. Tânăr, avusese gânduri îndrăznețe, dar se destrămaseră cu timpul.

A fost de ajuns un insucces și s-a inhibat. Încercase și o altă cale, dar deznădejdea care îl cuprinsese îl frâna.

Va reuși? Însă el pornea de la început cu credința că *nu voi reuși* și elanul se oprea în fașă. Pe de altă parte, nevasta îl considera *cu capul în nori*.

—Trăiește și tu cu picioarele pe pământ! Nu mai umbla după verzi și uscate, îi spunea ea uneori.

Dar el avea gândurile lui fixe și nu i le puteai scoate din cap. *Monoman*.

Ajuns acasă, moșneagul îi spusese că l-a căutat o doamnă cu părul vopsit. A plecat furioasă și n-a lăsat nicio vorbă.

Cum reușea el să supere toată lumea! Nici nu venise bine femeia și o necăjise. Parcă o vedea rățoindu-se la el:

—Nu ești bun de nimic! Fii și tu ca toți bărbații... Alta nici n-ar sta cu tine!... Nu te interesează decât persoana ta!

Dar pe Pomaru nici persoana lui nu-l mai interesa.

În camera veșnic deschisă, găsi un geamantan. *Așadar, vroia să plece la țară și își adusese bagajul. Îl încercau sentimente ciudate: se bucura într-un fel, deși se simțea trist, ca un părăsit. Așa era ea, se îmbufna din orice. Cum s-o împace? Dar va putea cere așa ceva? Iulia era o femeie incoruptibilă. Până la urmă, timpul o să rezolve totul...*

Tresări, revenindu-și din moleșeală. *Dar parcă nu venise cu geamantanul? Să-și fi cumpărat acum unul? Seamănă cu geamantanul doamnei cu paltonul gri. Că nu o fi chiar ea?!*

Ieși turbat afară.

—Moșule, doamna care m-a căutat, avea ceva în mână?

Moșul, speriat, ridică ochelarii pe nas și holbă ochii la figura crispată a chiriașului:

—Îââ..., punând mâna pâlnie la ureche.

Zbieră mai tare.

—Nu-mi aduc aminte... nu cred... privi cu o figură mirată găzdoiul din spatele ochelarilor groși și crăpați pe mijloc.

Pomaru, curios dar și cu inima strânsă, se apropie atent de geamantan și începu să-l studieze.

Vru să-l deschidă, dar nu izbuti. Luă câteva cuie și un briceag cu lama ascuțită. Se apropie atent. Între timp, primi un telefon. I se păru același ton politicos, dar rece și poruncitor:

—Vă rog să nu deschideți...

Din nou înlemni. Îi ghiciseră gândurile. Dar parcă erau și greu de bănuțit intențțiile lui!

—Alo, cine sunteți?, întrebă Pomaru.

La capătul celălalt al firului, vocea calmă parcă nici n-auzea.

—Vă previn că ne sunteți complice...

—Eu?!, făcu Nae.

Celălalt n-auzea, continuându-și logoreea ca o moară care macină lent.

—Ne bazăm pe încrederea dumitale. De fapt, n-ai de ales...

Funcționarul îi dete dreptate... Apoi îi cerură să ducă geamantanul la o adresă. *Hamal?* Ce era el? Se-nfurie și trânti telefonul.

În receptorul care atârna spânzurat de masă, balansându-se, se auziră ultimele semnale:

—Asta să rămână numai între noi.

—Pe dracu!, exclamă Pomaru și, clămpănind ușa, ieși în stradă.

Făcu o plimbare prin parcul din apropiere. Era descumpănit. Dacă nevastă-sa divorțează: *să rămână holtei, să se recăsătorească? Dar sunt în stare să întrețin o familie?*

Iar femeile apropiate de vârsta lui sunt, desigur, cu copii. Ar trebui să ia o codană. Ar putea să o facă fericită? Nu. De fapt, n-ar putea fericii pe nimeni. Nu-l preocupă nimeni, nici chiar el! Doar monotonia vieții lui, cu care s-a obișnuit, îi dă vitalitate.

Într-un timp, îl trecură gânduri amare. Dacă insul cu pălăria neagră anunță la poliție că geamantanul dispărut se află la el? Or să-l închidă pe nedrept. Mai bine să ducă el geamantanul la adresa cerută și scapă de un lucru care-i stă pe cap.

Vru să se întoarcă din drum, dar, cum credea în semne, se gândi că nu-i merge bine. Intră într-o cofetărie, aproape goală în după amiaza aceea, și luă un pepsi. Un bărbat ce părea pasiv sta la o masă vecină și sorbea grațios, împânzit de fum, o cafea. Pomaru nu obișnuia să bea cafea cum făceau cei de la birou. Ajunseseră acum unii de beau câte două-trei. Numai șeful nu bea, fiindcă boala; voise să-și vândă mașina din cauza crizelor de nervi, dar de zgârcit ce era, ceruse același preț cu una nouă.

Nae pomi agale, uitându-se obosit în jurul lui la cei ce treceau. Mergea și căsca. Uneori mai punea și mâna la gură.

Mă duc să mă culc, pa! Să vie oricine-ar veni! Când se întoarse, dete nas în nas cu cel din cofetărie.

Stranie coincidență. Nu-i plăcea acest gen de oameni care stăteau prin cofetării și beau cafele, iar în cafenele beau pepsi. Dar n-avea nimic cu ei, așa că-și văzu de drum.

Soarele bătea puternic cu razele lui, iar oamenii transpirați veneau veseli că terminaseră ziua de muncă. *Na, că mă sări rîndul de data asta!*, își replică în sinea sa, înciudat, dar și nepăsător. Pomaru rătăcea printre ei, încurcându-i. Era o zi frumoasă, cu un cer fără pete albe, iar aerul - dilatat de canicula verii. Pomaru își liniștea ochii bulbucați privind

la iarba verde și proaspătă a rondurilor sau prin vitrinele magazinelor. El privea la toate, dar nu vedea nimic.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu mișcări ușoare. Din când în când trăgea cu ochiul la câte o femeie mai plină și mai coaptă. Lui îi plăceau *damele șoldoase...*

Nu știa în ce măsură și el lor. Dar nu îndrăznea să acosteze vreuna. Prea rușinos pentru asta! Și apoi, nici nu avea timp de-ajuns pentru ele și nicio părere prea bună despre sine. În studenție preferase fetele deștepte, pentru că frumusețea e trecătoare cu timpul. Acum, vroia o nevastă frumoasă și înțelegătoare față de el.

Se temea totuși de femei, pentru că sunt viclene și nu se pot descurca fără minciuni. Știa că nu are succes, pentru că ele sunt sensibile la celebritate, iar el: un biet funcționar fără șanse de afirmare.

La un colț, se-ntâlni cu un prieten și mai stătută puțin de vorbă. Abia scotea câte un cuvânt. Observă, din nou, tipul din cofetărie, cu o servietă în mână.

Nici nu știu din partea cui mai e și acest individ și ce vrea. E agent de-al poliției sau de-al celorlalți? Trebuia să se poarte bine și cu poliția și cu *bandiții*. Sau să fie și împotriva unora și-a altora. Se gândi că nu-i interesează nici unii, nici alții, așa că se grăbi spre mahala.

Acasă, îl cuprinse somnul pe dată. La sfârșit, avu și un vis. Se făcea că geamantanul e plin de bijuterii, dar nimeni nu putea să-l deschidă, decât doamna cu pardesiul gri.

Încercaseră mulți și-i curentase, unii muriseră pe loc. Chiar cel cu pălăria neagră și domnul masiv din gară. Încercă și el să-l deschidă, dar îl curentă și se trezi țipând.

Când se uită la ceas, era deja seară. În mijlocul camerei, încă neatins, era geamantanul. Puse mâna, apoi o trase repede ca ars, dar nu-l pișcă deloc. Văzu că nu mușcă. Nu căută să-l desfacă pentru a nu se crede că a luat ceva dinăuntru. Nu credea în himere, deși auzise multe povești de la bunicii lui din Gorunești despre oameni cărora li s-au adevărit visele.

S-a hotărât totuși să transporte *cufărul*, ca să scape odată de belea. Dar își aminti de individul din cofetărie. Scoase husa de la valiza lui de lemn, pe care o avusese și-n armată și o puse la **geamantanul vernil**. Se uită atent la fereastră și nu zări pe nimeni. Cu primul troleibuz, porni îngândurat. Locul ce fusese indicat era o casă veche, cu porți de fier mari. *Dacă sunt atras într-o cursă?! Trebuia să fie foarte precaut.* Se uită fugar în toate părțile și nu văzu pe nimeni. Sună. Și nu mare îi fu mirarea când ieși chiar doamna văzută în gară. Începuse să se aștepte la orice, așa că nu se mai gândea. Toate planurile lui se dovedeau de prisos. Se consola cu fiecare nouă situație. Îi întinse, deci, mecanic geamantanul. Aceasta, fără să clintească, îl luă mașinal cu amândouă mâinile și-i închise brusc ușa în nas.

Pomaru se desmetici și răsuflă ușurat, scăpat de o piatră neagră de pe suflet și o greutate din mâini.

*

Nae Pomaru se socoti acum basma curată și o luă vesel pe străzi înguste, întortocheate, printre clădiri bătrâne cu garduri înalte din beton și fier. Nici nu-și dădu seama când ajunsese în piață, cu privirea lui nedefinită și respirația precipitată. Se obișnuise cu aerul mocnit al orașului, dar asta nu-l împiedică să dea câte-o raită pe la țară. Venea încărcat de aici: vin, găște, ceapă... Și ce bunătați erau acolo! Iar lucrurile mai naturale sunt mai apreciate. Păsările mai vioaie, ouăle mai ouă. Aici i se părea totul artificial. Când vedea carnea albă ca varul a puilor din pungile de plastic ale autoservirilor i se făcea greață.

Mânca la cantina fabricii, dar în ciorbă sau în sos nu se atingea de carne. Cutureierase multe târguri și văzuse oameni care se tocmeau cu țărani pentru cinci lei. Ajungând în dreptul restaurantului "Cocoșul de Aur", citi reclama din vitrină: "Restaurantul Cocoșul de aur și-a deschis porțile într-o nouă toaletă". Pomaru zâmbi.

Îl furară gândur le și nu-și dete seama că se afla în centru.

Din nou nimeri pe lângă poliție, dar nici nu prididi să intre. Își văzu liniștit de drum. Din spate, fu acostat de un necunoscut, care părea furios.

Nae, intimidat la început, grăbi pasul spre a se descotorosi de scai. Încercă să-l piardă pe mușteriu intrând prin magazine aglomerate. Necunoscutul se arăta sigur pe

el. Alura sa îi permitea să urmărească intrusul pe o rază mai mare de acțiune.

Nae urcă la ultimul etaj și rătăci printre rafturi. Constată că rămăsese singur. Admiră articolele sportive, probă o pereche de adidași, se interesă de o minge de fotbal. Juca el fotbal?! Nici vorbă! Întârzia cât putea. Câțiva cumpărători se uitau curioși la el, în vreme ce-și potrivea adidașii în picioare. Curând, observă și el, dar nu-și putea da seama din ce motiv. Se cercetă o clipă, însă nu sesiză nimic suspect.

Alături, văzu câțiva copii probând și ei niște teniși chinezești.

Afară, încercă să umble a lehamite, dar aceeași persoană îl urma, normal. Se grăbi spre clădirea poliției. Așadar, nu scăpase. Ce mai voiau de la el?!

Se simțea stors de vlagă, cu inima grea.

Intră grăbit în clădire. Tipul, după el. *Mă, greșii clădirea? Scria destul de mare afară. Și-o fi mutat sediul?* Trecu pe lângă câțiva mustăcioși cu corpurile sub uniformă. Își reveni puțin. Deși din urmă, necunoscutul îl pofti obraznic într-un cabinet.

Pomaru fu tras de limbă și treptat destăinui toată istoria. I se părea o acțiune din filme.

Nedelcu îl privea plictisit. Nu credea nimic din toate poveștile astea fanteziste. Fuma mult și privea printre gene, încercând să surprindă mimicele feții interogativului. În cele din urmă, nu mai putu răbda toate neghiobiile astea. Ridică

tonul și chiar țipă de câteva ori, ascultându-și vocea sonoră, care se izbea de pereții strâmți și revenea. Cabinetul se umplu de fum, iar Pomaru de năduf și tuse spasmatice. Deveni indiferent și nu-l mai interesa nimic. Nu se mai gândi nici la posibilele repercusiuni, nici la serviciu.

Parcă lipsise de când lumea. Vorbea absent. Dacă mai întârzie o zi, îi desfac contractul de muncă. Ce-o să facă după-aia? Nici nu se gândise. Poate nici nu-l interesează. Avea creierul strâns într-o menghină.

—Ce poți spune de telegramă?

Îi întinsese tacticos foaia. Pomaru crezu că n-aude bine. Privi apoi surd. Avu idei confuze și sentimente ciudate. Văzu că îi era destinată lui. Își simțea trupul golit de sânge. Dar ochii îi erau roșii de fum. *Ce stupizi!... Câtă ipocrizie!...*, putu el să judece.

—Vrei să ne-o citești și nouă?

Nae se uita cruciș la șirurile de cifre puse pe hârtie anapoda, din când în când alternând cu litere, apoi niște semne ciudate și, jos, o semnătură bizară. Cum să citească el asemenea tâmpenii?! O studie atent și început, totuși, să citească:

—17,2010ABYD810042L, ... un semn ... A".

—Destul! Nu face pe prostu', că nu-ți merge! Vii și ne ții nouă predici din romane polițiste?

Pomaru roși mai mult. Îi curgeau apele. Făcea eforturi să-și amintească cine ar vrea să-i facă rău. Erau destui colegi care se țineau de șugubățuri. Odată, găsisse o broască vie în

sertar și se speriasse pentru moment. N-a aflat cine, dar îl bănuia pe Toni, care făcea totdeauna pe șmecherul. Până la urmă, se obișnuie se cu tot felul de mojiicii de-ale lor. *Dar asta era primită din străinătate! Vreo glumă proastă?* Între timp, ofițerul primi un telefon și asculta absorbit, privind interesant spre acuzat. Nae Pomaru își dădu seama că se discută despre el.

—Povestea cu casa de pe Florilor, nr. 31 bis, nu merge!
Nu locuiește nimeni acolo!

—Bine, dar eu...

—Dumneata te cam întreci cu gluma!, îi vorbi dur.
Vorbește citeț!

Pomaru simțea că moare cu dreptatea-n mână.

Ofițerul murmură ceva subalternului, care îl înhăță pe inculpat de umeri și-l aruncă afară.

—Să-l țineți sub ocheane!

Pomaru era năuc și-i vâjâia capul. Nu-l mai miră deloc întâmplarea. Se gândi de ce nu l-au închis, primise doar o telegramă cifrată din străinătate... Cine știe ce ascundea acolo, sau ce instrucțiuni trebuia să facă.

Se aștepta să aibă câțiva oameni după el, care să-l urmărească pas cu pas. Tot era el singur! Era obsedat. Lăsă frâu liber imaginației.

Unde era Iulia acum? Poate merita un bărbat mai bun. Se văzu năpăstuit de soartă, pe când se târa spre casa acum cu mulți paznici.

*

La început, doamna care purtase pardesiul gri în gară a leșinat, dar, venind în țară străină, n-avea timp de emoții și a întins-o. Era și ea consternată de situație.

Doamna cu pardesiul gri

Venise un necunoscut și foarte normal îi dăduse geamantanul, dar parcă l-ar fi rugat s-o ajute să-l care. *Cum de-a avut curaj să se ducă la casa aceea părăsită?!*

Nu-i venea să creadă. Fusese ea în stare de o astfel de îndrăzneală? Un timp se gândise să renunțe la geamantan cu tot ce avea în el, decât să aibă cine știe ce complicații.

Desfăcu grăbită și curioasă **geamantanul vernil**.

Scăpă din mână mânerul și lucrurile se-nșirară pe jos. Căută hârtia în care inventariase lucrurile. Scotoci totul din fir a păr și nu află nimic lipsă. Sub ziarul de pe fundul geamantanului, găsi banii. Îi numără de trei ori, nerăbdătoare: cinci sute.

Nu dispăruse nici o lețcaie. Strâmbă frapată din nas, dar fața i se luminează. Acum era mulțumită că tot ce cumpăruse îi aparținea ei.

Aruncă hârtia, dar constată pe dos dâre de cerneală mâzgălite fugar.

O-ntinse cu grijă la loc și putu să descifreze: *Cine dracu ți-a dat pardesiul cel gri?*

Femeia nu pricepu nimic, nici nu era treaba ei.

Puse, totuși, hârtia mototolită la gunoi.

PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ
PROZĂ SCURTĂ

PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ

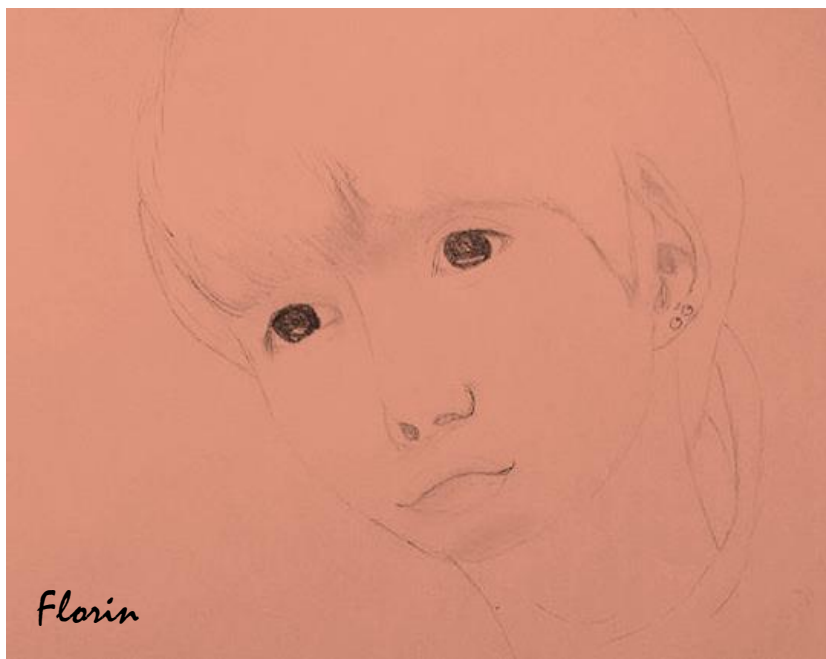
Mama

Mă trimite mama, într-o duminică, zi de târg pe la noi, în vale, la moară, la Oteteliș, să vând grâu.

Eu, de când mă știu, am fost un nepriceput la comerț; și un naiv.

—Florine, du-te cu Bibi, că bea, nărodu', și se-mbată, și-i fură gologanii grâul. Tu să-i apuci banii, să te uiți bine cât dă și să ții banii la tine.

Deci mă duceam nu să vând, ci să păzesc vânzătorul.

Taică-meu se sculase, ca niciodată, de noapte, se primenise. Era slab și înalt, cu părul castaniu, dat pe spate. Nu mi-l amintesc decât într-o continuă stare de ebrietate.

Când îl vedeam și pe el treaz, ca toată lumea, mă întrebam: ce s-o fi întâmplat? Bea toată ziua vin de buturugă preparat de noi, sau de la Profir, vecinul de peste drum, și pufăia din țigară: Mărășești, de Tg. Jiu.

Știu că, odată, când eram student, i-am adus un pachet de Kent din Craiova și-a zis că nu-i place, că sunt «țigării» proaste. Fuma numai Mărășești. Nu mânca deloc și ajunsese slab ca varga.

Când era mort de beat, devenea însă distractiv. Cânta toată ziua același cântec.

De la moară pân' la gară

Hop, lele, hop,

Toate carele coboară

Hop, lele, hop,

Numai carul lui Marin

Hop, lele, hop,

Încărcat cu rozmarin

HOP, LELE, HOP...

și, când pronunța «hop, lele, hop», dădea tare cu piciorul în podea și mai zicea:

—Ah, Bibi, al dracu' ai fost pe lumea asta... Se miră toți de tine!

Apoi o lua iar de la capăt:

De la moară pân la gară

Hop, lele, hop...

Erau singurele cuvinte ce le mai știa și le repeta ca un patefon hodorogit. Și mai trăgea un fum din *mărășeasca* ce-o ținea într-un țigaret de lemn.

La patruzeci de ani, arăta ca la cincizeci, iar la cincizeci, ca la șaptezeci.

Era însă mândru de el. Se lăuda față de mine, mama, și Nea Iulică, un chiriaș:

—Unu' e Bibi în Bălcești!

Într-adevăr, marele Bălcești și Marele Bibi!

La *colectiv* se ducea când vroia și de multe ori venea chiar inginerul agronom să-l scoale din somn. Trăgea de el, iar el răspundea mahmur, fără măcar să deschidă ochii:

—Las, că viu eu...

Inginerul pleca și revenea peste un ceas, două.

—Hai, bă, Bibi, odată!, și-l zgâcina să coboare din pat.

Eu plecam în camera mea. Dar el nu se grăbea cătuși de puțin. Dădea pătura la o parte, își ștergea picioarele talpă în talpă, se ducea la closet, își făcea toaleta, tușea, scuipa, mai fuma o țigară; și abia pleca.

—Ia mai dă-i, bă, dracului, cu colectivul lor!, mi se adresa.

Avea o bicicletă veche și prăfuită, cam rablă. O lua de coarne și mergea agale, flegmatic.

—Mă, Bibi, fii, mă, și tu cuminte, nu mai bea atâta, că râde lumea de tine..., îi spunea mama.

—Taci, fă!

—Uită-te la Ghiu, că și el bea cu tine, da' dup-aia se duce acasă la muiere și face treabă, fabrică lumânări... și Savu lu' Piscan, l-ai văzut ce ridică la bușteni și taie lemne cu gaterul...

—Măi taci, fă, din gură! Savu lu' Piscan...

Eu priveam neputincios și-mi ziceam în gândul meu:
«O să mă fac eu mare și o să ajung cineva și mama o să se

bucure de mine; o să vadă lumea ce-a ajuns un fiu de bețivan!».

—Unde m-ai văzut tu că beau?

—I-auzi, Florine, că nu bea, se enerva mama.

—Cum nu bei, bă?, îndrugam eu.

—Ce vorbești, mă, ții cu mă-ta?, se auzea vocea horcăită a lui tata. V-ați făcut toți ai dracu! Da' tot eu sunt mai tare ca voi!, și dădea cu pumnul în masă de se zdruncinau paharele, ca să-și arate puterea.

—Bea dracu, bă, nu bei tu! continua mama, și mai nervoasă. Stai toată ziua lângă butoi și nu te mai trezești. Bă, ascultă-mă pe mine, o să-ajungi ca Panca!

Panca fusese o soră năroadă, care damblagise, de-a lu' tătă-mare Mandache.

—Să fie-al dracului care bea, cu mama' și cu tata' lui?

—Du-te, fă, dracu...

—N-am fost și eu distrată, plimbată ca femeile ălelalte. M-am omorât pentru un copil, că mai bine îmi luam lumea-n cap și mă duceam unde-o fi dat Domnu. Când ți-am zis: "Hai Florine să plecăm să-l lăsăm dracu pe zăpăcitu ăsta", ai zis: "Nu plec eu de la casa mea". Erai mic pe-atunci. Te duceai cu oala de noapte subraț la Leontina, că ea a avut grijă de tine cât eram eu la servici. M-am chinuit să te cresc mare, să-ți dau și eu educație ca lumea...

—I-auzi, mă, s-a chinuit mă-ta cu tine... C-a vrut să te cace la gard. Și i-am spus eu: "Lasă, fă, copilul, că ăsta e *popilu* meu"...

Taică-mio, când mă alinta, îmi zicea *popilu meu*.

—Ia vino tu aici, popile-tată!

Mă duceam și mă mângâia pe cap. Îmi dădeau lacrimi. L-am văzut dându-i și lui lacrimi de câteva ori. Era beat și plângea. Maică-mea râdea. Râdeam și eu.

—Că n-am avut și eu noroc pe lume, plângea mama de mă treceau și pe mine fiorii.

Și eu priveam neputincios și-mi ziceam în gândul meu: «O să mă fac eu mare și o să ajung cineva, și mama o să se bucure cu mine; o să vadă lumea ce-a ajuns un fiu de bețivan». Apoi mama, plângând:

—Mi-am pierdut toată viața cu un nenorocit, un stricat care a beut până a dat sub el. Îl aduna lumea din șanț. Plângea inima în mine când vedeam pe altele, fir-ar ale dracului, că nu aveau nevoie de nimic. Le făceau bărbații pe toate. Io am fost și om, și femeie la ușa casei... Că nărodu n-a bătut un cui în gard. M-am zbătut să le fac pe toate. Bine că m-a ascultat copilul ăsta, și-o fost cuminte, și-o-nvățat... Că atât mi-ar mai fi lipsit, să fie și el ca tac-su... Ce mă făceam cu doi bețivi?! Când l-am văzut mic cum semăna cu el, am zis, să știi c-o să calce pe urmele lui. Și i-am interzis de-atunci să pună strop în gură. Apoi a crescut și s-a schimbat. Lumea zice că e leit maică-sa...

Când eram mai mic, tata ne bătea și ne gonea pe amândoi. Fugeam la Mama-Tina, o soră mai mare de-a mamei, care stătea la câteva sute de metri de noi.

Tata dormea cu cuțitul sub pernă, zicea că vrea s-o taie pe mama.

Alte dăți ne pitulam în fânărie, așteptam să ațipească, fiindcă apoi dormea buștean și sforăia de se auzea din curte, iar noi intram pe urmă tiptil în camera bună.

Originea mea săracă și de la țară avea să-mi fie o etichetă lipită în frunte. La școală, trebuia să învăț mai mult decât fiul Securistului sau al Doctorului din comună pentru a avea aceeași notă ca ei, dar ajungeam de fiecare dată să iau Premiul Întâi.

În ciclul primar, când mama se ducea la ședință cu părinții, învățatoarea nici nu o băga în seamă. Vorbea mai mult cu a lui Bălă, a lui Nicolăescu, Calangiu, le dădea indicații, le spunea să învețe lecția înainte...

—Să înveți Florine, să le-arăți tu lor, îmi zicea mama supărată când venea de la o așa *consfătuire*, că e rău să fii mic, uite, te calcă toți în picioare. Să ajungi și tu om mare, să comanzi pe alții, nu alții să te comande pe tine!

Mama era o femeie energetică, mică de statură. Cu părul negru și ten închis la culoare. Toată ziua se certa și încăiera cu tata, care nu muncea niciodată nimic. Trebuia să chemăm vecinii ca să ne ajute să tăiem porcul sau să facem ceva pe lângă casă.

Cât despre mine, se pare că eram la fel de leneș ca el. Mă scăldam toată ziua în Olteț, sau plecam pe deal la furat de struguri sau mâncat de mure cu copiii: Geonea, Cost, Bigioc, Covrig ăl Mic sau Mircea, Piciu, Chesa, Cârna, Victoraș sau Beca.

*

Deși terminasem facultatea șef de promoție, am luat un post neinspirat, într-o uzină din Craiova, IUG. Jocul de cuvinte ce-l făceau muncitorii de aici avea să se adeverească și pentru mine: uzina se apela mai degrabă JUG. Toate eforturile și disperările mele de a mă transfera ca profesor în învățământ se soldau numai cu eșecuri. Mă uitam cum colegi de-ai mei puteau să se mute dintr-o parte în alta, unii

chiar trecând prin mai multe locuri - dar pentru mine nimic nu era posibil.

Eu eram condamnat să trag și să mor la JUG. Bine, bine, ziceam eu, stagiari, stagiari, dar legile nu sunt valabile pentru toți?! Adică, pentru unii e posibil orice, pentru alții e interzis totul? Făceam zeci de audiențe pe la inspectorate, ministere, nimeni nu-mi acorda nicio atenție. "De, dacă n-ai un Om acolo unde trebuie", îmi zice un coleg, Drăcea, pentru care detașarea și chiar titularizarea fusese o simplă formalitate.

*

Mă trimite, așadar, mama, într-o duminică, zi de târg pe la noi, în vale, la moară, la Oteteliș, să vând grâu. Eu, de când mă știu, am fost nepriceput la comerț; și-un naiv.

—Florine, du-te cu Bibi, că bea nărodu', și se-mbată, și-i fură gologanii grâul. Tu să-i apuci banii, să te uiți bine cât dă și să îți banii la tine.

Deci mă duceam nu să vând, ci să păzesc vânzătorul...

26 mai 1984, Sefrou, Maroc

Liquor Ministry
High Department of Drunkenness

DIPLOMA

The board of examiners under the "[Wasted on Booze](#)" Branch, according with the valid rules and the social stipulation of the Law No. 261 of the [Drunkard's Code](#),

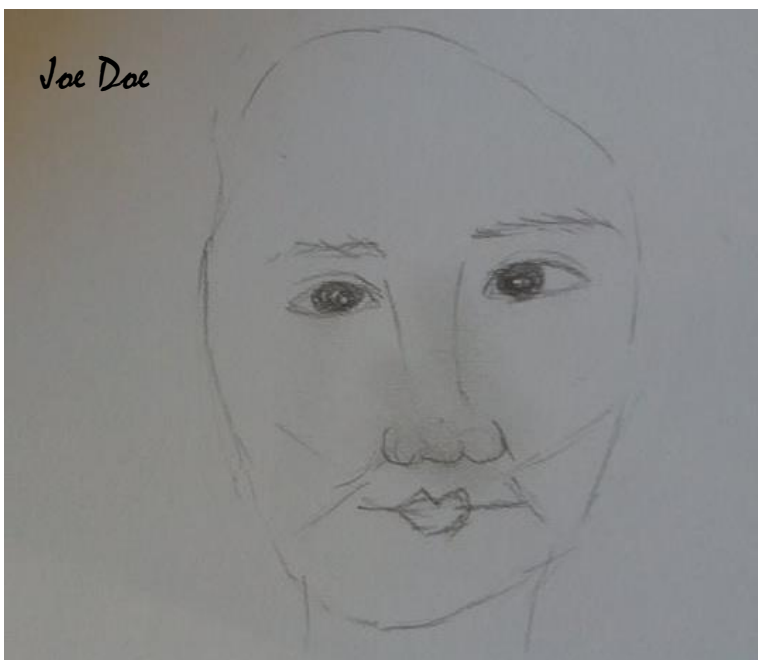
Proceeded to the test of the named

JOE DOE

*born in the [Bar](#), son of Mrs. [Tavern](#) and Mr. [Wine](#),
nationality: [Frothy](#),
citizenship: [Brandy](#),
religion: [Fond of the Bottle](#),
studies: 4 classes of [Hard Rock Cafe](#), 4 classes of [Brewery](#), 4 classes of [Night Club](#).*

It is attested in the present document that the nominee attended their [High Department of Drunkenness](#) of DITCH City, MUD District, FALLINGON KNEES State, AGAINST FENCE Country.

The above mentioned student graduated this school with excellent marks, because he came to emoll, as well as during his years of study, in a perfect [status of intoxication](#).

This diploma was delivered to him to be able to enter in any public house and consume any kind of alcoholic drinks. Also, this paper ensures his right to walk on all fours and, if necessary, crawl in quitters such that small dogs may lick him.

PRESIDENT	DIRECTOR	SECRETARY
John Whiskyjohn	Nick Cask	Ed Keg

TO WRITE A STORY

✓ AS BAD AS POSSIBLE (title)

- ✓ in **slang** (as bad and vulgar and porno as possible)
- ✓ about **bad people, killers, drunkenness, sexual harrasment, violation, emigrants**
- ✓ the novel finishes (ends) such that the **killer is not caught, the bad people win, the good people loose**
- ✓ in **bars, night clubs**
- ✓ **prostitution**
- ✓ with **popular speach** expressions
- ✓ **men change their wives between them for some nights**
- ✓ **homosexuals, lesbians**

✓ characters:

JOHN POPESCU

FLORENTIN SMARANDACHE
CU MĂNILE ÎN BUZUNARE CUSUTE

IOANA WILLIAMS

SHAKESPEARE ALEXANDRU & BEETHOVEN NICOLAE

had met in a hotel of ninth category. They settled over there three days and three nights, until their judiciary case was cleared up.

Police Inspector *Maigret Constantinescu* had examined the crime's circumstances. Inside room 909, of the ninth floor, a corpse was discovered close by two false coins of five cents each!

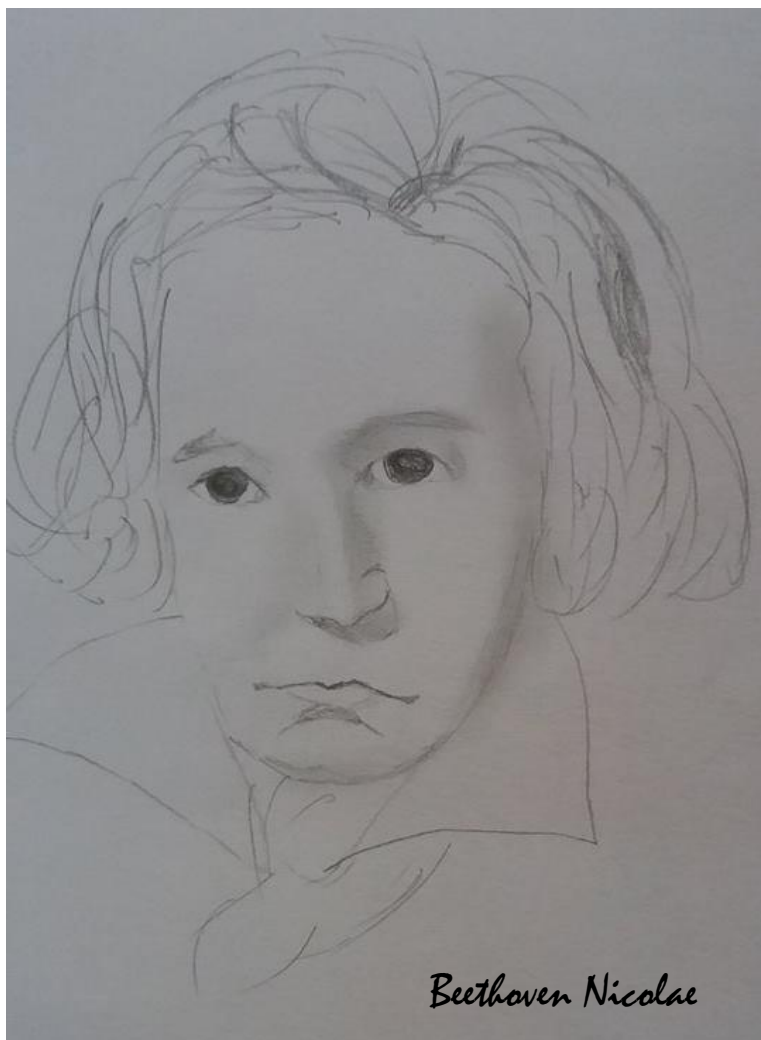
Suspicious fell upon two villager delegates:
Shakespeare Alexandru, so-called *Săndel*, and *Beethoven Nicolae*,
so-called *Nicușor*.

Shakespeare, peasant from *Fuck Off City*, was illiterate,
he never knew to write «Romeo and Juliet» nor other theater
plays nor sonnets. Instead of his signature, marked his X.

While *Beethoven*, totally musically talentless, worked for the communal husbandry's forge in *Fuck Up City*. Because of hardware and hammers on a noisy anvil, which he folded reddened iron rails with, he didn't perceive sounds anymore.

For him, any *Folk Rhapsody* looked monotonous, not to speak about the radio sung symphonies - the fifth, the ninth - which he detested as any villager who didn't understand them. For example, *Beethoven Nicolae* didn't distinguish between weeping and laughing, finding sometimes himself loudly laughing at funerals, much to the late relatives' stupefaction!

It wasn't clear to Police inspector *Maigret Constantinescu* how *Shakespeare*, who couldn't write, as yet deciphered the former victim's note. Afterwards, if *Beethoven* didn't have an ear for music with which to discern elementary melodic lines and bars, how did he gripe that the victim lamented? These - *Maigret Constantinescu* tried to verify with them.

Accused for the homicide, the two were introduced in the court's dock.

The lawyer took the tuning fork in his hand and hit it against the wall.

—Laaa!... Tell me, Comrade *Beethoven*, what sound is it?

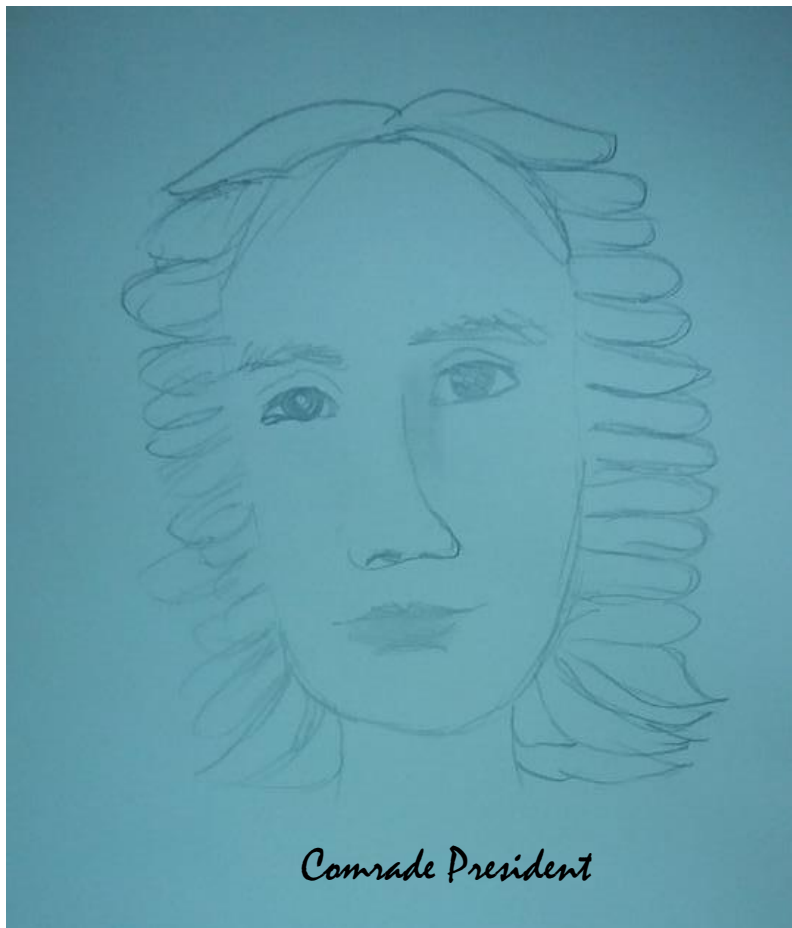
—Laaa...

And:

—Comrade *Shakespeare*, I design an aaa... on the board, with the chalk. Now, tell me what letter is it?

—Aaaa...

—Look, dear instance, our people are knowing...

But the president of the jury stood up, dressed in his black robe like a priestly policeman, and he remarked:

—Comrade Lawyer, the accused men wanted to cheat us.

Comrade *Shakespeare* answered instead of Comrade *Beethoven*, and vice versa.

—Then, pondered the lawyer intrigued, interview them yourself, Comrade President.

The jury withdrew to confer.

Police Inspector *Maigret Constantinescu* had found a clue concerning *Shakespeare Alexandru's* guilt as an enemy of the people, and *Beethoven Nicolae's* as country traitor. Therefore, he impaled *Shakespeare* and hanged his skull in the theatre lecture rooms, and he also scalped *Beethoven* and upholstered the symphonic concert house walls with the skin.

—Comrade *Shakespeare* had firstly to be taught the alphabet, Comrade *Beethoven* treated by an audiologist and nose doctor, and just afterwards they would be punished to death. Don't they feign another time anymore!

But, when Police Inspector *Maigret* came in the room 909, he observed that the victim had escaped, then he decided this would hardly be sanctioned, for having left the place of offense. Also, the two false coins of five cents each, had disappeared. With them one could buy a match, that one of Brăila, which didn't strike. Relying on *Maigret's* Police inspector investigation, the jury conferred the final sentence:

- post mortem rehabilitation of the comrades
Shakespeare Alexandru and *Beethoven Nicolae*,

declared honor citizens in their villages
(Court President asking pardon in public for
his complicity to their murder):

- as for the victim, that in the meantime had
died to the Popular School of Art, was
convicted and sentenced to death by noose.

And then, in an easy, complete and democrated
manner, worthy of our socialist and revolutionary
humanism, the dispute among all involved persons in the
court was solved.

Court Clerk: Florentin Smarandache

January 13, 1988

LITERATURE FOR NON-LITERATORS

Create a detailed scenario for the following conflict situations. In each case describe what the characters will do to solve the problem, and what happens as a result.

Unhappy Ann

A depressed young woman confronts school failure.

Catherine leaves James

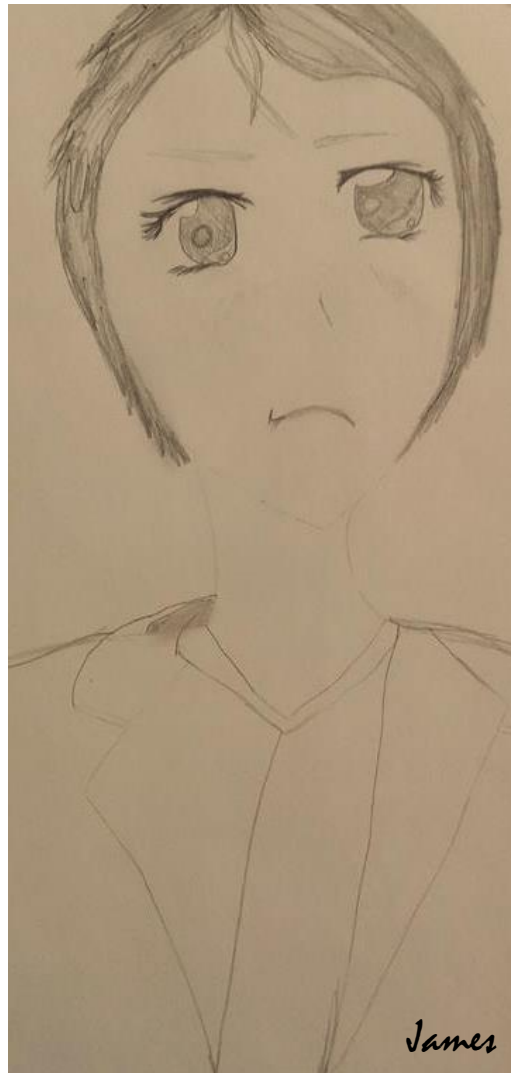
A young woman tells boyfriend she loves another.

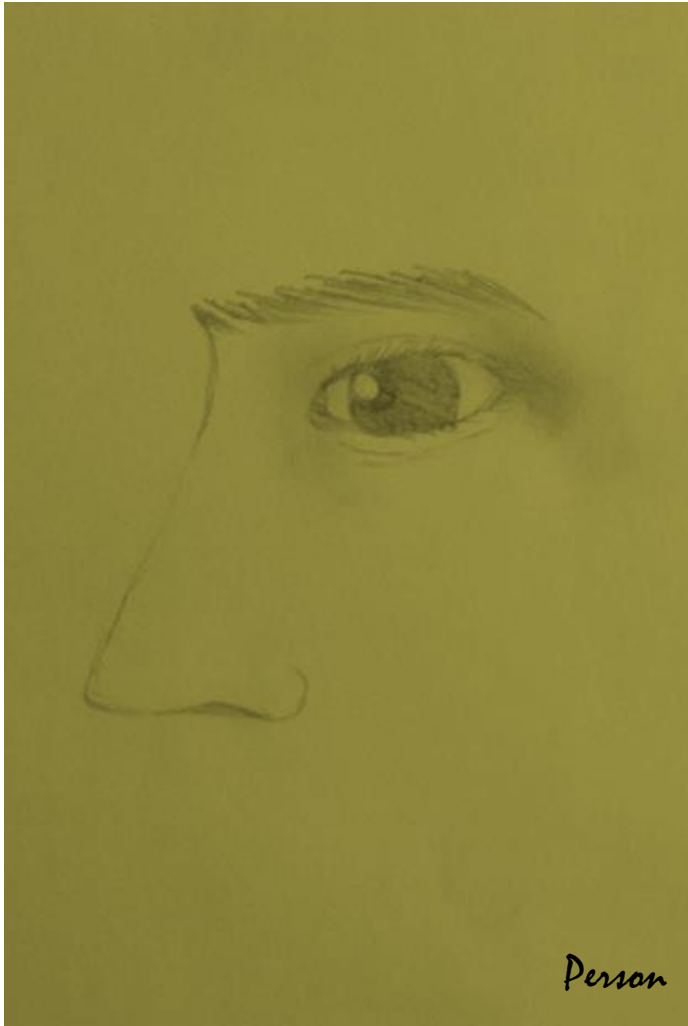
James leaves Catherine

A young man tells girlfriend he loves another.

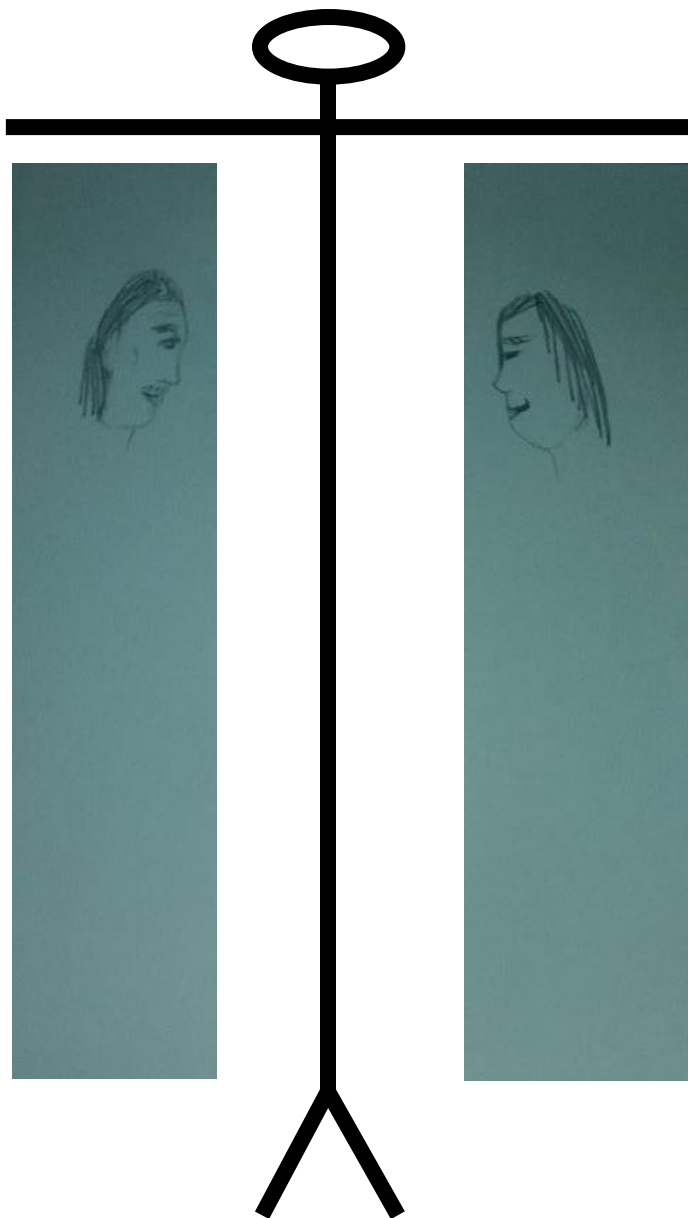
Co-Worker Dispute

A person steals work and credit from a co-worker.

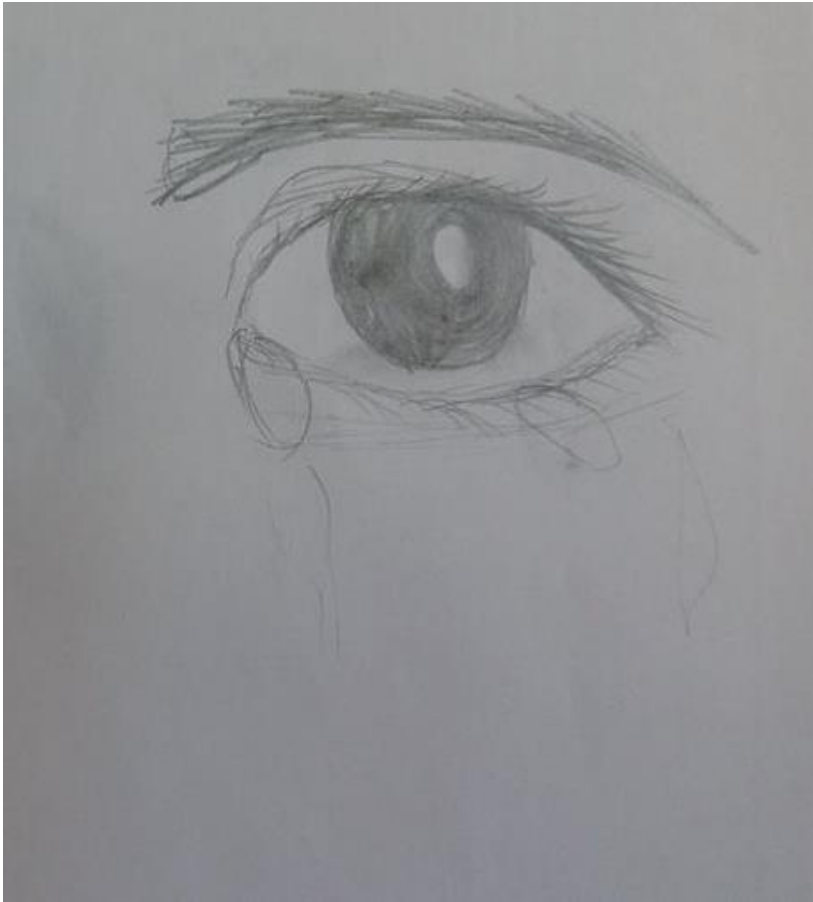
Mark the Policeman

A policeman confronts two thieves.

Roger and His Son

A father disciplines five-year-old son.

Disciplined Eye

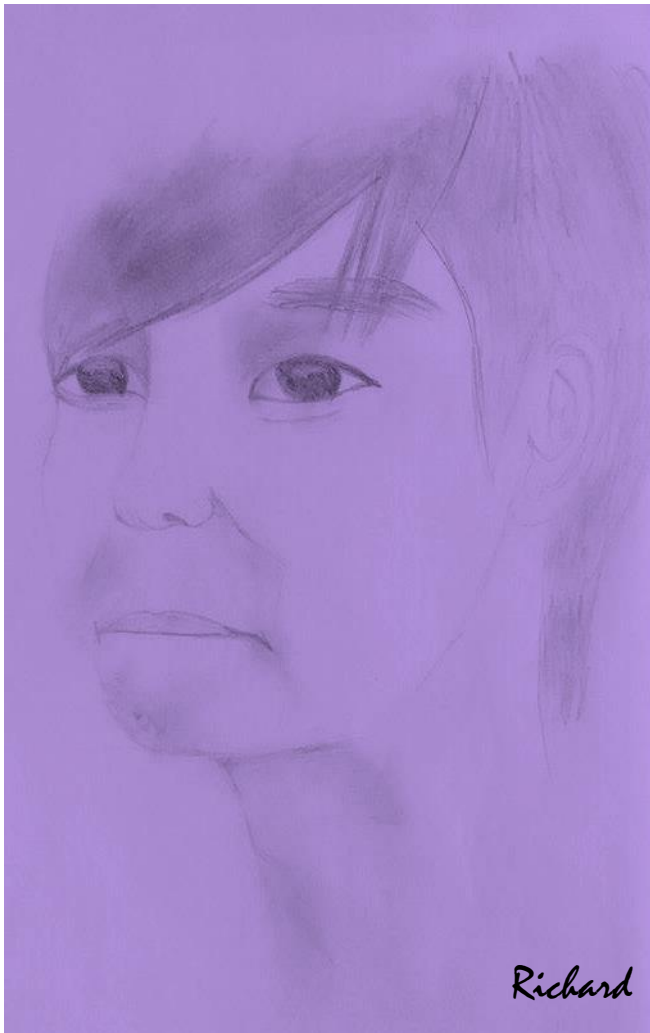
Mary denies Richard

A woman refuses the sexual advances of a male friend.

Richard denies Mary

A man refuses the sexual advances of a female friend.

Prozele scurte din acest volum, reunite sub titlul CU MĂINILE ÎN BUZUNARE CUSUTE, desenează conflicte între existență și esență, proiectând stări de impas, aporii ale identității și parabole ale comunicării.

1-0(?) este o satiră despre fotbal și aranjamentele - în favoarea unor anume echipe sau jucători - care se produceau intens în perioada socialistă, dominată de falsitate, mistificare și culpă.

GIONÍ discută complexe adolescenține ale unor făpturi cu statut incert, bântuite de eșec și ratare, pe care autorul, în spirit american, le salvează în final, trimițându-le la muncă (fără să ne explice cum ar fi posibilă și salvarea ontologică).

Mecanismul epic din GEAMANTANUL VERNIL pare împrumutat din Mircea Eliade, doar că aplicat unor dimensiuni deterministice, între care revelația inautenticității unei căsnicii este cea mai puțin problematică.

În PE CÂND ERAM ÎN ȚARĂ, strategiile ficțiunii autobiografice funcționează magistral, autorul-rememorator conducându-ne prin labirintul destinului spre evadarea în interioritate.

Ultimele patru texte (în limba engleză) sunt schițe pentru mai târziu.

O serie de ilustrații sprijină textele, iar, în tensiunea ideilor, meandrele narativității lui Florentin Smarandache surprind plăcut, provocând regretul că autorul, mult mai atras de știință, dar și de avangardă, nu și-a căutat un destin literar conservator în proză. Am convingerea că ar fi fost un succes!

LIVIU MOLAN

ISBN 978-1-59973-496-5

